

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить в 6 грудня
1939 року.

№ 30 (4005).

СУБОТА

23

ЛИПНЯ 1988 р.

Ціна 8 коп.

содержание
номера

Ю. Г. ІСАЄВА ТА Б. Д. ПТАШКО — КОМСОМЛЬСЬКІ ПРАЦІВНИКИ 40—50-Х РОКІВ. ЇХНІ ПОБАЖАННЯ І ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ПОЛІПШЕННЯ СПІЛЧАНСЬКОЇ РОБОТИ.

«НА ЖАЛЬ, ДИВЛЮСЯ НА СЬОГОДНІШНІЙ КОМСОМОЛ. ВИДАЄТЬСЯ МЕНІ, ЩО НАДТО ПАСИВНИЙ ВІН СТАВ...»

«У МОЛОДІ ПОЧАЛО ПРИЖИВАТИСЯ СПОЖИВАЦЬКЕ СТАВЛЕННЯ ТИПУ: А ЩО Я МАТИМУ ЗА СВОЮ РОБОТУ...»

4

стор.

НИНІ ПРОЗАЙКИ НЕ ДУЖЕ ОХОЧЕ ПРОБУЮТЬ СВОЄ ПЕРО НА ЦАРИНІ ФАНТАСТИКИ. І ПРИЄМНО, ЩО ПОЧАТКУЮЧИЙ АВТОР КІРОВОГРАДЕЦЬ О. КОРЕПАНОВ ВИРІШИВ ПРИСВЯТИТИ СЕБЕ САМЕ ЦЬОМУ НЕЛЕГКОМУ ЖАНРОВІ. ФАНТАСТИЧНЕ ОПОВІДАННЯ «ЩО ЯКОМУ СКАЗАТИ?» ЧИТАЙТЕ У СТОРІНЦІ КРАСНОГО СЛОВА «СОНЯШНИК» —

6-7

стор.

ЯК ВИ СТАВИТЕСЬ ДО КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ?

— ОДНА ДІВЧИНА НАДІСЛАЛА КОЛИСЬ В РЕДАКЦІЮ «ЛИТЕРАТУРКИ» ЛИСТА, В ЯКОМУ ЗАПИТУВАЛА: «ЧОМУ, КОЛИ Я ЦІЛЮЮСЬ З ХЛОПЦЯМИ, ВОНИ ЗАКРИВАЮТЬ ОЧІ?» МИ ВІДПОВІЛИ: НАДІШЛІТЬ НАМ СВОЄ ФОТО, ТОДІ ЗМОЖЕМО СКАЗАТИ КОНКРЕТНІШЕ...»

У НАС В ГОСТЯХ В. В. ВЕСЕЛОВСЬКИЙ, ЗАСЛУЖЕНИЙ ПРАЦІВНИК КУЛЬТУРИ РРФСР, ОДИН ІЗ ЗАСНОВНИКІВ «КЛУБУ ДС» «ЛИТЕРАТУРНОЇ ГАЗЕТИ».

9

стор.

АНОНСЬ

ІСТОРИЧНИЙ МАРШ-КИДОН В ЄЛИСАВЕТГРАДСЬКІЙ ГАЗЕТІ ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ.

12

стор.

«АТОМНА БОМБА» НА БЕРЕЗІ СІНИЦІ

На лептоспіроз хворіють свійські і дикі тварини. Джерело інфекції — мишовидні гризуни, хворі тварини. Зараження відбувається при купанні — через поранену шкіру й слизові оболонки...

(Див. 5 стор.)

інформація

НА РАХУНОК ФОНДУ КУЛЬТУРИ

Радянський фонд культури своїми практичними діями в найбільш важливій сфері нашого життя — духовній — доводить, що він справжнє дітище перебудови. Зі створенням цієї першої в країні благодійної організації пов'язуються великі надії на корінні зміни в галузі культури, на затвердження демократичних норм, можливість більш повної особистої участі кожного в збереженні та примноженні джерел нашої духовності.

У березні нинішнього року установчою конференцією створено правління Кіровоградського обласного відділення Українського фонду культури (УФК). Намічена багатогранна робота фонду, яка передбачає, зокрема, виховання почуття співпричетності

до забезпечення збереження та примноження культурних цінностей нашого краю.

Так на конференції делегатами були внесені пропозиції про участь обласного відділення УФК в збиранні коштів на будівництво пам'ятників корифеям українського професійного театру в м. Кіровограді, відродження пам'ятників Богдану Хмельницькому, М. В. Гоголю, створення пам'ятника Г. Г. Нейгаузу, відновлення ряду архітектурних споруд минулого, зміцнення бази культосвітзакладів. Зокрема, вже зараз триває підготовка до будівництва пам'ятників О. С. Пушкіну, Т. Г. Шевченку, П. І. Чайковському. Створюються необхідні умови для ознайомлення широких верств населення з творами класичів живопису.

Зрозуміло, що для здійснення цих і багатьох інших заходів будуть потрібні й відповідні матеріальні витрати. Для акумуляції грошових коштів згідно з Статутом Радянського фонду культури на початку червня цього року відкрито рахунок правління обласного відділення УФК 000702503 в ОПЕРУ Облжиттоспбанку м. Кіровограда, МФО 323293.

Правління обласного відділення фонду культури звертається до колективів та керівників підприємств, організацій, закладів, до населення області з проханням взяти участь в поповненні грошових коштів для потреб фонду.

При здійсненні переказів на вищезазначений банківський рахунок просимо вказати цільове призначення коштів, що перераховуються. Наприклад: «Добровільний внесок на здійснення обласної програми фонду культури», «Добровільний внесок на розвиток Українського фонду культури», «Внесок на будівництво пам'ятника О. С. Пушкіну», «Внесок на будівництво пам'ятника Т. Г. Шевченку», «Внесок на здійснення програми «Молодь і культура».

А. ДАВИДЕНКО,
заступник голови правління обласного відділення Українського фонду культури.

Прес-центр повідомляє:

Устинівський район. У попередньому номері «Молодий комунар» повідомляв, що змагання комбайнерів області очолив кандидат у члени КПРС Олександр Швець з радгоспу «Устинівський». Нинішнього тижня він лідерством не поступився і першим в області разом з помічником комсомольцем Володимиром Поліняком намолотив понад 7 тисяч центнерів зерна.

Голованівський район. Давно вже хліборобам району не доводилось жити в таких складних умовах, як нинішнього року. Вони буквально виривають у непогоди кожну сприятливу годину. Найкраще це вдається членам комсомольських екіпажів Сергія Гонтюка і Григорія Литвина з колгоспу «По шляху Леніна» та Володимиру Непомняшому і Віктору Чепинку з колгоспу імені Шевченка. В окремі дні вони намолочують по 500 — 800 центнерів зерна.

Олександрійський район. Найвищі темпи збирання робіт у колгоспі «Заповіт Леніна». У цьому велика заслуга комуніста В. П. Трегубенка і комсомольця Віталія Величка, які очолюють змагання комбайнерів господарства. Віталій за півгодини колгоспу навчається у Кіровоградському технікумі механізації сільського господарства, а на канікулах сідає за штурвал СК-5. Нині він намолочує щодня по 500 — 600 центнерів зерна.

Новоукраїнський район. Із року в рік екіпаж молодого комбайнера Володимира Кушнірова іде серед лідерів обласного соціалістичного змагання. От і нині разом із молодшим братом Сашком живуть вони на полях колгоспу імені Карла Маркса. Працюють на совість, бо з кожним днем цифри їхніх живих збудовок не тільки зростають. Злагожену роботу екіпажу підтримує і волій Володимира Поляков, котрий транспортує на колгоспний тик їхні нелегкі трудові центнери.

Олеся посміхається...

Майстер спорту СРСР зі спортивної гімнастики Олеся Дудник, з якою працює заслужений тренер РРФСР Едуард Йосипович Нечай, знову перемогла. Цього разу на II Всесоюзних юнацьких спортивних іграх, господарем яких був Воронеж, Кіровоградка виборола золоту, дві срібних та бронзову нагороди.

Л. СТЕЦЮК.

Для любителів фантастики

Ще на початку 60-х років любителі фантастики в нашій країні почали об'єднуватись в клуби. Нині близько 150 таких клубів. На Україні організовано працюють київські клуби любителів фантастики (КЛФ), «Контакт» з Горлівки, «Арго» із Миколаєва та інші. Клуби об'єднують людей різних за віком і професіями.

Чимало любителів фантастики є і в нашій області. Тож обком ЛКСМУ планує створити обласний КЛФ. Всіх, хто бажає вступити в клуб любителів фантастики, просимо заповнити цю анкету - заявку, вирізати і надіслати на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. К. Маркса, 41, обком ЛКСМУ України, відділ пропаганди і культурно-масової роботи.

Чекатимемо також пропозицій по назві клубу. Свої листи надсилайте до 15 вересня ц. р. Відгукніться, любителі фантастики.

Анкета-заявка

для бажаючих вступити в обласний клуб любителів фантастики

Прізвище, ім'я, по батькові _____

Вік _____

Місце роботи, навчання _____

Домашня адреса _____

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Обком ЛКСМУ України та обласне управління торгівлі оголошують конкурс на заміщення вакантної посади директора головного підприємства оптово-роздрібного об'єднання по торгівлі товарами для молоді «Молодіжна мода».

До складу головного підприємства входить магазин «Мода», «Товари для молоді» і «Салон для молодожонів». Підприємство діятиме на основі госпрозрахунку, самокупності і самофінансування, на його розповсюджуватиметься дія Закону

про державне підприємство.

Усім, хто бажає взяти участь у конкурсі, необхідно до 6 СЕРПНЯ подати документи до відділу робітничої і сільської молоді обкому комсомолу (тел. 4-74-77).

ДЛЯ УЧАСТІ В КОНКУРСІ ПОТРІБНІ ТАКІ ДОКУМЕНТИ:

1. Заява.
2. Особовий листок по обліку кадрів.
3. Характеристика з останнього місця роботи.
4. Копія диплому про вищу освіту.

Якщо побачите в ці липневі дні на шляху вантажівку з будкою «72-07 КДН», знайте: машина помчала до жнивирів. Молодий продавець комсомолець ВІКТОР КИСЛИЙ з Кіровоградського автооб'єднання облспоживспілки щодня нині навідується в колгоспи Кіровоградського району: печиво, мінеральну воду, шампуні й інші товари повсякденного попиту охоче розбирають хлібороби, дякують за ввічливе обслуговування. А завтра вони вітатимуть Віктора з його професійним святом. Вітатимуть за-служено.

Фото В. ГРИБА.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«НА ЗАДВІРКАХ...»

Відповідь на критичну кореспонденцію, вміщену під таким заголовком у номері «Молодого комунара» за 5 березня ц. р., надійшла від завідувачого відділом народної освіти Знаменського міськвиконкому Л. І. Бабічука. Він повідомив:

— Публікацію було обговорено на методоб'єднанні вчителів української мови і літератури. Прозвучав і докір на їхню адресу з приводу того, що стали вони і їхні учні рідкісними гостями в музеї Т. Г. Шевченка, що зовсім припинилися шевченківські уроки. Вчителі цей докір сприйняли, хоча й не погодилися, що учні зовсім не бувають у музеї: приходять сюди найчастіше учні СШ № 1, яка носить ім'я Кобзаря. Про те, що учні цієї школи шанують по-людськи слово Шевченка, засвідчують і

щорічні шевченківські свята, які організовує й проводить учитель української мови і літератури Е. Л. Чехляд. Не забувають музею й учні восьмирічки № 8.

Рідше бувають тут учні середніх шкіл № 2, № 3 та № 6 і восьмирічної № 7. До того ж музей досі знаходиться у тісному приміщенні й провести там урок для 40 учнів (а саме такі класи преважують) практично неможливо.

Кілька місяців тому міським відділом народної освіти розроблено заходи на відзначення наступного 175-річчя від дня народження Т. Г. Шевченка. Вони, зокрема, передбачають внесок у цю справу кожної школи. Складено графік відвідування кімнати-музею учнями і вчителями.

«КОГО Ж ТУТ АГІТУВАТИ?»

Під таким заголовком у номері за 2 квітня ц. р. було опубліковано листи молоді з різних сіл Устинівського району, в

яких висловлено цілий ряд нарікань на погану роботу культосвітніх закладів. На критику відгукнувся голова виконкому Устинівської районної Ради народних депутатів М. С. Рябокуча. Він повідомив:

— Публікацію обговорено на засіданні райвиконкому. Відділові культури (завідувач І. В. Левицький), виконкомів Брусівської сільради (голова М. В. Трошаненко), правління колгоспу імені Івана Франка (голова О. Г. Купрієнко) запропонували зміцнити кадрами Брусівський клуб.

У зв'язку з тим, що приміщення Костянтинівського клубу в аварійному стані, правління колгоспу імені Дзержинського (голова М. Я. Шевчук) зобов'язалося нове приміщення для клубу побудувати до жовтня ц. р. і забезпечити його необхідним інвентарем, меблями та музичними інструментами.

Налагоджено також демонстрування кінофільмів у Брусівському сільському клубі, а в Костянтинівці воно влітку проходитиме на відкритому повітрі, для чого виділено необхідну апаратуру.

23 липня 1988 року

СТАЛОСЯ ЦЕ у радісний день. Щойно у міськвиконкомі цей колектив було зареєстровано. І тільки. Немає ще навіть приміщення. Зате є завзяття, бажання трудитись. А це, гадаю, вже немало. Високий заробіток — одне з основних завдань, яке висувастись проти кооператорів. Але ж не менш гроші можна одержати і в побутовому комбінаті, якому підпорядковано фотоательє «Веселка». Це — єдине ательє в місті, де виконуються термінові замовлення. В районі ж послуги надають лише кілька роз'їзних фотографів. Конкуренти, таким чином, практично відсутні.

Так що гроші, якщо вже про них вести мову, заробити можна. Адаже монополія, як бачите. Сиди собі на ставці, виконуй потихеньку «ліві» замовлення, і ні горя, ні турбот не знатимеш.

Та цей шлях не влаштовує ні Остапова, ні його товариша Ігоря Ледньова. Два роки тому вони перейшли на договірну форму роботи. Щомісяця мають здавати в касу побутовому комбінату 700 карбованців вилучені. І здають, хоч зробити це й не легко. А як інакше? В іншому разі доведеться платити зі своєї кишені. Минули нелегі часи становлення, коли в зарплату нічого було й рахувати. Чи ж варто було шукати «пригод»? Хлопці вирішили: варто! Адаже одержали вони відносно певну самостійність, трохи розв'язали собі руки. А головне — мають зацікавленість у результатах своєї праці.

Не в програвші залишилися і споживачі. Бо з'явилися нові послуги — обслуговування фотолібістів, виклик фотографа за попередньою заявою додому, на підприємство, в установу, просто «на природу».

До речі, новий павільйон «Веселки» кооператори обладнали власними силами. Купували за свої кошти будівельні матеріали, працювали до пізньої ночі, у вихідні й свята.

І раділи. А як же було не радіти! Починали ж бо у «Вогнику», який являв собою невеличкий заклад, де ледве можна було повернутись при зйомці. Про яку вже лабораторію мову вести? Лабораторія була в Олександра вдома, у ванній кімнаті.

Та навіть у таких умовах постійно шукали щось нове. Билися над якістю, освоювали контактний друкувальний. Неekonomний цей шлях, багато фотоматеріалів витрачається. Знову ж таки, навіщо? Для високої якості знімків.

Коли виділили їм «Веселку», теж не обійшлося без пригод. Розташована вона в гуртожитку. Планувалося відкрити там щось інше, не фотографію, а тому й зробили невеличкі кімнати. Павільйон же для зйомки, як відомо, потребує простору. Тому пергородку треба було зламати. Нова будівля, в що поробиш? І, як неважко передбачити, не обійшлося без казусів.

— Треба погодження з тим-то, підписи того-то.

Ситуація, гадаю, не нова. А в результаті фотографії потрапили у безвихідне становище: людей запросили під час суботника допомогти, в комендант гуртожитку не дозволяє, та й раді.

Це й штовхнуло на авантюру. Прийшли пізно вночі та й вивалили шмат стіни, поставили і коменданта, і інших причетних відпові-

дальних осіб перед фактом.

— Як же наважилися на таке? — запитує Олександр.

— Дійсно, неприємності могли мати чималі, — відповів, — але все-таки зробили. Була якась впевненість, що саме так треба вчинити.

Почали впорядковувати приміщення. Комбінат тільки електропроводку зробив та двері (дошки дістали фотографі). Решту — своїми руками, своїми інструментами, майже повністю зі своїх матеріалів. Грошей, до речі, за це не одержали. І не адміністра-

ція, тобто їх «стратегічна сировина», без якої не обійтись.

Узяв Остапов у комбінат гроші, близько двохсот карбованців, поїхав та й придбав. І виписали йому там сім рахунків, оскільки затверджений максимум 30 карбованців на один.

Прийшов, здав матеріали на склад, пішов звізувати до головного бухгалтера. А Яніна Іванівна Гаврилюк почала «сортувати» ті рахунки:

— Цей прийму, і цей прийму, а ці — ні, штамп магазину нечітко видно. Поїдь туди, нехай перероблять.

чизняного виробництва, на них і працювати.

— Та що ти! — навіть обурився Олександр. — Я ж з людей гроші беру, і немалі, чи ж можна «підсунути» їм фото з такою якістю, яку дає наша півка? На мене ж дивитимуться, як на шахрая.

На якість знімків скарг до «Веселки» не надходить. Але все ж не влаштовує вона ні Остапова, ні його напарника. План не дає працювати як слід. Не можуть приділити стільки уваги знімкові, скільки належить.

Треба запровадити ре- туш. А значить — знайти

СТАВИМО ПРОБЛЕМУ

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО МЕТИ

доводиться йти молодим кооператорам із Знам'янки. Чому!

РАНИШЕ, в часи, які зараз прийнято називати «застійними», ніякої дискусії не виникло б. Сказано — бути кооперативом, значить, вони будуть. Ніхто б і не подумав заперечувати, а багато хто не подумав би й думати.

Тепер — інша справа. Партією, державою взято курс на кооперацию. Та чутти немало й протилежних думок. Висловлюються переважно клієнти існуючих або майбутніх кооперативів. Приблизно так: з кооперативами справи не мав, але скажу... І говорять: дорого і неясно, і відступ це, мовляв, від принципів соціалізму, і протизаконно.

Але поки одні думають, інші говорять, дискутують, треті просто беруть та роблять. Маю на увазі самих кооператорів, тих, хто береться за діло, хто йде на ризик.

Як вони зважились на відповідальний крок, що спонуало шукати іншої долі, до чого, нарешті, прагнуть? Ці питання намагався я з'ясувати під час розмови з головою нового у Знам'янці кооперативу «Темп» Олександром Остаповим.

ції міськпобутовкомбінату в цьому виня.

Говорив директор, щоб наряди оформили. Заплатили б, звичайно. Та якось хлопці закрутились і те треба дістати, то інше, нарешті, план теж чекати не буде. Одним словом, були справи важливіші, як сказав Остапов.

Не шкодували ні сил, ні часу, тільки б швидше за- працювала «Веселка».

— Думали, нормальні взаємини з комбінатом будуть. Але, як тільки впала на землю перерізнана стрічка, — план підскакив з 750 карбованців до 1200.

Так, план високий. Щоб його виконати, вже два роки в «Веселці» шестиденний робочий тиждень. Ніхто не примушує, просто бачать, що інакше його «не витягнуть». Апаратура, на якій працюють — теж своя. «Київ-19», який був донедавна основою камерою (купили імпортну, знову ж, зрозуміло, за свої зароблені), витримує при такому режимі роботи ледь більше півроку. Уже третій придбали, скоро й він вийде з ладу. Непросто з фотоматеріалами. Майже всі вони за ці два роки придбані теж за власні гроші.

Пам'ятаю виступ Остапова на профспілковій конференції в комбінаті:

— Ми добре затамили: «План — закон», даємо план, даємо й понад план. Але ж за два роки, що працюємо на договори, і матеріалів, і хімікатів придбали за власні гроші майже на дві тисячі карбованців, а у договорі записано, що забезпечує нас матеріалами комбінат...

Ще й нині шукають фотографічні матеріали. Шукають у Чигирині, Ризі, Москві. Розраховуються, як і раніше — самі. Довідалися хлопці якийсь, що в Чигирині є кольоровий фото-

Звісно, він не поїхав. Демонстративно розірвав папірці навіпіл.

Результат цього необдуманого вчинку не забарився: у день зарплати одержувати йому було нічого.

Звернувся я до головного бухгалтера:

— Яніно Іванівно, чому не заплатили людині зарплату?

— Він узяв гроші не матеріали і не відзвітував за них.

— А самі матеріали при- віз?

— Ні.

— І на склад не здав?

— Ні.

— Це ви точно знаєте?

— Так, можете прийти перевірити.

Далі розмову я продовжувати не став. Подивився лише на накладну зі складу, яка підтверджувала, що такі дійсно, матеріали були туди здано, стояло на ній і кілька підписів: директора, комірника і, звісно, самої Яніни Іванівни.

— За що ж мусимо платити комбінату? — дивуються фотографи. За те, що він нам план доводить і нічого не робить для його виконання?

Тому й прагнуть хлопці до самостійності. Знають, що якщо витрачають власні кошти, то й прибуток піде їм.

Дехто висловлює думку: он і те в нього є, і інше, непогано, значить на фотографіях «мас». За роботою Остапова мені випала нагода спостерігати і візьму на себе сміливість заперити, що такий темп витримав не кожен.

Клієнт не повинен одержати відмову на будь-яке замовлення. Це — кредо фотографів.

Інтереси замовника тут

для цього приміщення, та й самого ретушера запросити. Керівництво ж комбінату зреагує відразу — карбованців 500 до плану забезпечені.

Отже, розв'язати всі проблеми міг тільки кооператив. Він би дозволив і тимчасові трудові договори укладати, щоб забезпечити надання послуг, які користуються попитом. Та й хіба лише ці можливості з'являться? Розширення асортименту послуг, швидке реагування на зростання чи зменшення на них попиту, розширення виробництва, одним словом, найповніше задоволення запитів клієнтів.

А в передбаченні майбутньої економічної свободи полегшено зітхав, навіть згадуючи за ті ж матеріали. Не доведеться мати з ними ніяких неприємностей. Треба — поїхали, взяли і працю собі. Ніяких ускладнень, тяганини.

І ще одне питання. Ціни. В кооперативах вони, як правило, вищі. Напевне, зростуть вони й тут. Зрозуміло, обумовлено це буде якістю, культурою обслуговування. Головне, щоб люди не вважали, що послуга не варта заплачених за неї грошей — така мета в кооперативі. Ціни ж на кольорове вже й за існуючим прейскурантом досить високі, і якщо не зросте ціна на фотоматеріали, залишаться вони стабільними.

Думают тут і про інше: відповідальність кооператора перед замовником. Якщо якість виконання замовлення не влаштовує — повернуть без зайвих розмов гроші або перефотографують (на вибір). Якщо не зробили знімківв терміново — надбавку за терміновість клієнт отримає назад.

Це вже зараз застосовують в «Веселці». В кооперативі, гадаю, ця тенденція поширяться. А як не вистачає зараз нам цієї економічної надійності.

Думка в членів кооперативу «Темп» така: треба зробити все, щоб відвідувач, раз потрапивши в кооператив, уже й гадки не мав наступного разу звернутися в інше місце.

Нехай фотографія буде не багатого кращою, ніж в іншому ательє, але обслужити людину повинні на рівні.

Чого-чого, а культури, усі ми знаємо, поки що не вистачає і в сфері побу- ту, і в торгівлі, та й всюди, де люди часом опиняються в ролі прохачів.

Звичайно, є серед кооператорів і шахраї, і здирники. Але ж поміркуйте: хіба не бачимо ми подібного в «державному секторі»? Все ж таки не зачинаємо магазинів, тому що окремі продавці приховують товар і збувають його потім не без вигоди для себе, не ліквідуємо таксопарки, тому що таксисті часом не дають здачі, не закриваємо, нарешті, їдальні, в яких ціни немалі, а страви не можна їсти (погано, зате дешево, так виходить?).

То чому ж маємо відмовляти в праві на існування кооперативам? Адаже зрозуміло, що найдієвіший засіб поліпшення якості товарів чи послуг і зниження на них ціни — конкуренція. Та це, так би мовити, відступ. А «Темп» поки що пробиває собі дорогу.

Плани — справді грандіозні. Збудувати свій, кооперативний будинок побу- ту, взявши для цього позику в кілька десятків тисяч карбованців. Не тільки фотографія там буде, а й перукарня, виконуватимуться художньо- оформлювальні роботи, виготовлятимуть плетені меблі, ремонтуватимуть побутову техніку. Задумали навіть невеличке кафе відкрити, щоб мали відвідувачі де провести час.

Та це задуми. А от з місцем для будівництва — не все ясно. Спочатку мовля йшла про пустир поряд з центральною вулицею. Ніби влаштовував цей варіант усіх. Потім — передували. Мовляв, тільки — навели в цьому кутку лад, як знов будівництво. Дороги заасфальтували, тепер треба під комунікації траншеї рити, асфальт зривати.

Запропонували роботи прибудову до магазину «Зроби сам». А начальник відділу робітничого постачання заперечує:

— Ми самі будемо прибудову там робити, розширюватись.

І дійсно, це такі потрібні. Та й кооператори не в захопленні від такого місця. Ліпити одну будівлю до іншої не вельми зручно, породжує це цілу низку чисто технічних ускладнень. І про зовнішній вигляд варто подумати. Крім того, треба б спилати понад десяток пип. І не в тому справа, що це вже саме по собі передбачає додаткові витрати, і що за кожне дерево треба запла- тити зеленому господарст- ву. Шкода, нарешті, нищити насадження, якщо мож- на знайти інше місце.

Згодом знову поверну- лися до першого варіанта. Ходили навколо планшета, приміряли той будинок і так, і сяк. І комунікації всі поряд, і не заважає ніби нікому.

— Гаразд, — мовив ви- конуючий обов'язки голо- вного архітектора міста А. О. Фесенко, — доповім

ще раз голові міськвикон- кому, гадаю, вирішимо це питання позитивно.

Та не так сталося, як га- делось. Кількома днями пізніше... відмовили.

Взагалі історія з цим місцем заслуговує на ува- гу. Спочатку вирішено бу- ло дозволити тут будувати, почали навіть виготовля- ти документацію. Тоді — назад. «Порушимо благо- устрій».

Ну, добре, порушимо та й поправимо, чи ж довго заасфальтувати ту частину дороги, яку розкриють?

В такому разі — інший аргумент: «Займете дитя- чий майданчик». Походили, поміряли — ні, таки не займуть. Навіть два варіан- ти забудови розглянули! хоч так став, хоч інакше — все одно майданчик не чи- пають.

— Тоді — інша причина. Колись надумали було бу- дувати тут підземні гаражі. Котлован викопали і заре- ли. «Тепер, якщо тут збу- дуєте, земля просяде під вашим будинком побуту».

Гаразд, не здаються кооператори, будемо копати й собі на ту глибину, що й котлован був. Хай в землю вриємося, аби лиш буди- нок стояв. Для себе ж бу- дуюмо.

Подумали — подумали у міськвиконкомі і... запро- понували ділянку в районі вокзалу. Земля ніби й міс- ту належить, і міськвикон- ком нею розпоряджається, однак потрібне ще погод- ження відділка залізниць.

А на тому місці якраз — сквер. І, крім денора- тивних дерев, — чимало фруктових. Ще й комуніка- ції пролягають.

— Та в чому ж справа, нарешті? — звернувся я до А. О. Фесенка.

— Мешканці цього бу- динку (в центрі скандал можуть підняти, — пояснив він мені).

Та й хто дозволить ни- щити сквер у той час, як є інше місце, на якому нічо- го, крім сміттєзбірного майданчика, немає? І яка необхідність у цьому? Не- вже все виправдовується тільки тим, що там нікому буде скандалити?

Як бачимо, непомітно, але від того не менш міс- це паутиння бюрократії прослідковується в будь- якому випадку. Чи зі сті- ною, чи з зарплатою. Коли ж ми ці тенета розірвемо? Гадаю тоді, коли ніхто не зможе сказати, «маю пра- во цього не робити», не раніше.

Олександр же поки мріє про те, як зможе по-справ- жньому зайнятися улюбле- нок справою — фотогра- фією.

— А що ж зараз? — пи- таю.

— А зараз доводиться цією ж справою займатися в такій спотвореній формі, що ніякого задоволення не отримуєш...

Усі вони знають, що бу- де нелегко, що доведеться завоювати собі місце під сонцем, здобувати прихильність клієнтів, адже ставлення до кооперативів поки що, м'яко кажучи, насторожене. Але хлопці впевнені, що життя своє проживуть цікавіше, повні- ше, покажуть, на що здат- ні.

Его, скаже скептик, та просто хлопці заробити хо- чуть, що тут довго розмов- ляти. Що ж, усі вони мо- лоді, мають сім'ї, дітей. Немає серед них майже жодного, хто б не відчував гострої потреби у житті. Так що гроші зайвими не будуть. І ще: вони й саме хочуть заробити, а не «зро- бити». Чесно. нелегкою працею.

Олександр УСТИНОВСЬКИЙ

м. Знам'янка.

Лауреат премії Ленінського комсомолу, парторг цеху, депутат Московської Ради Олександр ЖЕЛТНОВ користується заслуженим авторитетом в колективі. Його турбує ефективність роботи депутатів, котрі в сучасних умовах не завжди можуть вплинути на вирішення гострих проблем міського господарства. «Необхідно повернути Радам реальні владні повноваження, передавши на їх розгляд і вирішення всіх без винятку конкретних питань державного, господарського і соціально-культурного життя».

Фото І. ЗОТІНА.
Фотохроніка ТАРС.

В Махачкалі на запрошення Дагестанського обкому комсомолу з візитом побував екіпаж військового корабля «Радянський Дагестан» Червонопрапорної Каспійської флотилії. Моряни мають давні і міцні зв'язки зі своїми шефами — випадками і учнями Дербентського сільськогосподарського технікуму, чимало випускників якого служили і слугують на кораблі.

На знімку: учні Дербентського сільськогосподарського технікуму Людмила ДЕДОВА і Олена МАТВЕЄВА під час зустрічі з матросами Володимиром ЄРШОВИМ і Ігорем МАТВЕЄВИМ.

Фото Р. ДИКА.
Фотохроніка ТАРС.

Сьогодні «Молодий комунар» пропонує читачам спогади колишніх комсомольських працівників Юлії Георгіївни ІСАЄВОЇ та Бориса Дмитровича ПТАШКА. Сорок років тому вони були комсомольцями, організували в перші післявоєнні роки молодь на відбудову зруйнованого фашистами міста.

Напередодні ювілею ВЛКСМ комсомольські працівники 40—50-х років висловили і свої побажання щодо поліпшення спільнотської роботи сьогодні, пропонують відновити деякі її форми, які й нині, на їх думку, повинні застосовуватися.

Ю. Г. ІСАЄВА: Раніше нас, ветеранів комсомолу, запрошували виступати в райкоми і міськом комсомолу, в первинні. Запрошували не для того, щоб послухати біографії старших, а щоб взяти для себе. Час біжить. Нове життя потребує нових форм і методів у спільнотській роботі. Це — зрозуміло. Не зрозуміло інше: чому не використуємо нині ті форми, які сорок років тому піднімали молодь на трудові звершення?

Б. Д. ПТАШКО: Трудові звершення — це не високі слова. Старші покоління пам'ятають, як працювали ми на суботниках. Працювали, бо треба було. Всі розуміли: чим швидше відбудуємо зруйновані заводи, зведемо нові, тим кращим стане наше життя. Одним словом, ми розуміли складність тодішнього становища.

Можливо, дехто й закине: ото, мовляв, знайшов, з чим порівнювати: післявоєнні роки і — теперішні. Я в цьому великої різниці не бачу. Не повинно бути короткочасного піднесення і одиничного ентузіазму. Ці риси мають бути постійними. В перші дні і місяці після XIX Всесоюзної партійної конференції у нашій молоді, на мою думку, повинен бути небачений запал.

На жаль, подивлюся я на сьогоднішній комсомол, і видається мені, що надто пасивним він став. Чи не ми його таким зробили?

Ю. Г. ІСАЄВА: Принаймні, ми такими не були. З серпня 1946 року я працювала два місяці інструктором, а потім завідувачкою організаційним відділом. І працювало нас тоді в міськомі комсомолу всього шість чоловік. Хоча роботи було не менше. Проходив процес відновлення в лавах ВЛКСМ. До речі, я теж відновлювалася.

Ті, хто був на окупованій території, повинні були представити в міськом комсомолу три підтверджені рекомендації. І вже на бюро ми вносили відповідне рішення: «відновити». Траплялося, що наші засідання тривали до другої години ночі. А зранку, десь о шостій, вирушали на суботник.

Суботники були щоденно. Одні працювали до початку своєї робочої зміни, інші — після роботи. Підкреслю: добровільно! Ніхто нікого не змушував.

АВТОРСЬКИЙ ВІДСТУП. Мені нагадалися наші суботники, коли я навчався в університеті. Ходило курсове студентське «начальство» і змушувало (в прямому розумінні цього слова) ставити свій підпис на аркуші паперу напроти свого прізвища. Навіть коли знав, що не прийде, мусив розписатися, бо списки потім здавалися чи то в комсомольське бюро факультету, чи ще кудись. І поспробуй не зберти старосту чи комсорг всіх підписів! Скажуть, низька свідомість, моральна нестійкість.

Здебільшого такі суботники були формальними. Ентузіазм? Про це й мови не було. Отим підписом напроти свого прізвища він вбивався в своєму зародку. І йшли ми на ту роботу з похиленими

головами. І робили — аби робити. Для «галочки».

Чи ж не так проходять суботники і сьогодні? Давайте, як мовиться, «кинемо клич у маси». Багато вийде з лопатами? Тож нам має бути соромно перед батьками й дідами. Соромно що не то

Коли були

ми молодими...

що не підходили, не розвинули ентузіазм старшого покоління, а заодили все нанівець. Невже це так? Давайте не будемо кривити душею і визнаємо, що тільки в останні два-три роки комсомол почав відновлювати втрачені позиції. Ті позиції, про які й говорила Ю. Г. Ісаєва.

Б. Д. ПТАШКО: Ініціатива, як правило, йшла «знизу». Не пам'ятаю, хто з молоді (ми тоді не носили на руках людей, які щось пропонували. Це було звичайним — придумати, щось запропонувати, зробити) прийшов у міськом і сказав, що варто б комсомольцям відновити місце відпочинку, де фашисти вирубували під час окупації дерева.

Тоді ж, коли святкували 30-річчя ВЛКСМ, спільноті міста в районі олійжиркомбінату посадили парк. З роками він розрісся. І носив ім'я — 30-річчя ВЛКСМ. Тоді я був першим секретарем міськом комсомолу.

Пізніше, за планом розвитку міста, після будівництва нового мосту через Інгул, парк перетнула вулиця Жовтневої революції. Через деякий час західна частина парку була вирубана. На території нашого парку збудовано й адміністративний будинок Кіровського району. Там знаходиться й Кіровський райком комсомолу. Від парку залишився безіменний скверик.

Ми, комсомольці сорокових, не думали, що так станеться. Життя є життя, вносить певні корективи. Однак сквер є. Тож, переловивши його історію, хочу звернутися до комсомольців міста: відновіть тепер вже не парк, а скверу попереднє найменування. Хай би він був і зараз сквером 30-річчя ВЛКСМ.

Нами було відновлено і парк Леніна. А ще ми там робили огорожу. З цегли, яку носили з розвалин теперішнього ремонтно-механічного заводу і ВО «Червона зірка» викладали огорожу. Сьогодні тієї огорожі нема. Розібрали. Воно й добре, що парк без огорожі. Хоча, правду кажучи, мені шкода, що її всю знесли. Могли б хоч частинку лишити. На згадку майбутнім поколінням. Вона ж, ота огорожа, робилася важко, і як робилася! Хто про це знає? Забулися... Я боюся, що отака забудуваність може привести через сорок років до того, що тодішнє покоління не знатиме про діла сьогоднішнього.

Ю. Г. ІСАЄВА: Нічого ми в той час не вимагали. Робили, бо бачили в роботі необхідність. Що ж ми маємо сьогодні? У молоді почало приживатися споживацьке ставлення типу: а що я матиму за свою роботу? Аж занадто, я думаю, нинішні молоді люди вимагають для себе всьляких пільг, якихось полегшень умов. Празда, деякі з цих вимог потрібні. Та давайте подумаємо й про обов'язки.

Б. Д. ПТАШКО: Дуже рідко нам «доводили» якісь задання. Здебільшого: самі визначали, бачили: що треба зробити. Наприклад, підприємствам міста не вистачало води. Запропонували провести водопровід, щось на зразок теперішніх водопроводів. З цим справилися: технічна вода на завод (тепер уже об'єднання) надходила з Інгулу. До речі, тоді Інгул був річкою, а тепер...

Ю. Г. ІСАЄВА: Не знаю, чому сьогоднішня молодь не взялася б за проведення операції «Інгул». Я про це якось завела мову з комсомольськими працівниками, не хочу називати навіть його прізвища. Він тільки гмикнув: «Ще ж смішно, ніхто не піде, голим ентузіазмом тепер не загнітуєш». Ще казав, що, кинувши такий клич у маси, комсомольські працівники лише осоромляться: ніхто з молоді добровільно не вийде навіть на годину попрацювати на річці. Про постійне впорядкування годі й говорити. Мені не хочеться вірити в це, однак, той, кому належать ці слова, мав рацію: напевне, ніхто б не вийшов. Тут я вже обурююся: а чому не вийдуть? Ми ж виходили! І що таке взагалі — «голим» ентузіазмом! Повинен бути ще якийсь ентузіазм, щось на зразок пориву, після якого за це роздаватимуть ласі шматочки! Вважаю, ось тут і треба шукати при-

чини в бездіяльності, пасивності та інертності кожного з комсомольців.

Б. Д. ПТАШКО: Хвилює мене тут питання: хто ж зробив нашу молодь споживацькою? Хто винен у цьому? Мабуть, винні й ми. Бо думалося, ми від душі працювали, хай хоч дітям буде легше. Приходили молоді, навіть юні комсомольці до нас, старших, і пропонували щось серйозне. Ми ж думали: хіба їм справитися! Не довіряли. Ну, а щоб Спілка не була «без діла», доручали їй членам щось легеньке.

АВТОРСЬКИЙ ВІДСТУП. Справді, чому ж так вийшло, що ми, молоді, тільки сьогодні, дякуючи переїманам, почали вірити, що можемо хоч що-небудь зробити. Пам'ятаю, раніше всі сквально відгукувалися про БАМ. Ударна будова! Молодіжний Всесоюзний Радіоприймачі, газети, телебачення тільки й робили, що показували передовиків, перші чепуренькі будиночки, з яких народжувалися міста. За цими вихваланнями губилися проблеми. І коли я з ровесниками розпитав хлопця, який приїхав у відпустку чи й зовсім повернувся (вже й не пам'ятаю), і коли той почав говорити... Ми всі думали, що це неправда, що він ледацюга або шукач довгого карбованця.

Говорив же той хлопець про недоліки. Ох, і багато ж їх перелічу. Зрештою, сьогодні скажемо оте БАМ, і якось, вже без парадності, бачиш ту магістраль з усіма проблемами, які ще доведеться вирішувати нам. Навіть дивно, як це тоді, в ті роки, ми «з пропозиції молоді», не дали БАМу ім'я Брежнєва...

Ю. Г. ІСАЄВА: А як ми відпочивали! На вечори відпочинку запрошували секретарів первинних. У підінституті їх організував тоді секретар комітету комсомолу вузу Борис Клейман. Прекрасно все проходило. Тим більше, що потім кожен секретар первинної в своїй спільнотській організації намагався зробити відпочинок не гірше. Ось вам і запозичення досвіду, і суперництво.

Б. Д. ПТАШКО: На День комсомолу в 1944 році в приміщенні нашого театру провели свято. Я з Юрієм Вибриком, тодішнім другим секретарем міськом комсомолу, писали запрошення. Самі й вірш придумали:

«7 ноября 1944 года
Какова бы не была погода —
Приходите в наш зал
на Октябрьский бал-карнавал».

Ю. Г. ІСАЄВА: Наближається знаменна дата — наші Спілки скоро виповниться 70 років. І, повірте, приємно разом з нинішнім молодим поколінням зустрічати її нам, комсомольцям 40—50-х років. Приємно, бо ми бачимо, що наш засів дав непоганий урожай. Я особисто в день 70-річчя ВЛКСМ піду в парк Леніна, дендропарк, на ВО «Червона зірка». Думаю, що кожному поколінню, тим більше сьогоднішньому, яке наразі знову пробудилося, буде що згадати років через 30—40 про свою роботу. Вірю, що нинішні комсомольці на святкуванні 70-річчя ВЛКСМ, так як і ми, з радістю згадуватимуть молодість і бачитимуть результати своєї праці. Праці в рідкі перебудови.

КОР.: Мені теж віриться, що буде все так, як говорила Юлія Георгіївна. Бо сьогодні ми справді ожили, відчули свою силу. Зрештою, всю нашу роботу очолюють наступні покоління.

м. Кіровоград.

Ю. ЯРОВИЙ

РІЧКА ЦЯ (Синиця тобто) починається на Черкащині (де поблизу с. Колодистого є Рижавський цукровий комбінат, що теж має безпосереднє відношення до нашої розповіді), протікає Ульяновським районом Кіровоградської області і впадає в Південний Буг. Звісно, дослідити екологічну обстановку в цілому басейні на Синиці (а він складає 765 квадратних кілометрів) було б нам не під силу, тому ми й обрали для цього місто Ульяновку, яке знаходиться в середній течії річки і де розташовано ще один цукровий комбінат. До речі, як виявилось, якраз не цей цукрокомбінат (на відміну від Рижавського) найбільше загрожують Синиці і всьому живому в ній... Й без нього у річці досить і ворогів, і прихованих небезрозумливців. Правда, знайшлися й друзі.

Мабуть, не варто перераховувати всіх членів районного екологічного штабу операції «Південний Буг» (з деякими з них познайомилися по ходу справи). Штаб цей об'єднує справжніх ентузіастів, йому підпорядковано шкільні штаби, які керують роботою екологічних патрулів. В «густонаселених» райцентрах діють екологічні бригади, в сільських — пости. Тільки перелік усіх активістів природоохоронної роботи (а серед них учні від 4-х по 10-ті класи) зайняв би дуже багато місця; приміром, екологічна бригада Ульяновської СШ № 1 має 18 екологічних маршрутів, щодня тут юні природолюбці підсумовують зроблене і намічають собі завдання на майбутнє.

— Можливо, це трохи й самовпевнено звучить, — каже голова районного екологічного штабу Людмила Стецько (вона — секретар-завідуюча відділом учнівської молоді райкомі ЛКСМ України), — але юні природолюбці взяли під свій контроль усіх забруднювачів річки, в першу чергу в райцентрі...

Із доповідної екологічного штабу Ульяновської СШ № 1 районному екологічному штабові:

«...Екологічний патруль 5-Б класу виявив санітарні порушення на своєму маршруті у вигляді

викинутого на берег річки мешканцями вулиці Чехова сміття, гною, решей домашнього вжитку. Санітарні порушення патруль виявив у будинку № 45, де живе подружжя Новикових.

На зауваження екологічного патруля господарка обійстя почала лаятися, обзивати дітей нецензурними словами. Попередила, що коли вони ще раз прийдуть із тим самим до неї, то вона їм «ноги попереламає»...

Звичайно, такі конфлікти — скоріше виняток, — заспокоює автора керівник екологічного штабу СШ № 1, він же режисер народної кіностудії «Символ» Ульяновського цукрокомбінату В. Ф. Кизима, — але вони, на жаль, є. Мабуть, це ще й свідчення того, що серед старших ульяновців склалася певна «традиція» у ставленні до природи.

Слова Віктора Федорова

від сміття та відходів яру і висадженню дерев... ІЗ ЛИСТІВ ЕКОЛОГІЧНОГО ПАТРУЛЯ, НАПРАВЛЕНИХ ШКОЛЯРАМИ НАПЕРЕДНІ СУБОТНИКА:

«Шановний тов. Румин В. Б.!

Навпроти вашої садиби знаходиться незаконне звалище сміття, куди ви викидаєте все непотрібне з вашого подвір'я. Запрошуємо й вас взяти участь у екологічному суботнику 4 червня. Попереджаємо, що за дальнє забруднення території навпроти вашої садиби ви будете відповідати перед адміністрацією міськвиконкому».

Забігаючи наперед, скажемо: ніхто з дорослих на суботник не вийшов, тільки дехто спостерігав збоку, як діти працювали — розчищали смітники, сажали дерева... Але, як бачимо, принципів, подекуди пов'язаних з конфліктами позицій дітей, які хотіли б бачити своє місто чистим і охайним, а річку Синицю — придатною для купання, для відпочинку, у деяких дорослих ульяновців викликає в

ту — «Екологічний огляд».

Фільм побудовано на контрасті: пробудження, оновлення весняної природи і нищівний вплив на неї з боку людини. Заключні кадри (відзняті вони «на негатив») вражають не тільки чорним снігом, яким мете між чорно-білих дерев і сірою землею, а й якоюсь загальною тривожністю кадру, образу. Попри свою досить мирну назву, це фільм-попередження, фільм-застереження. Не можна без болю дивитися на так звані Скалки — колишнє місце відпочинку ульяновців, яке сьогодні перетворене на звалище викорчованих дерев із колішнього саду колгоспу «Росія». Цьому ж колгоспу належить і ганебний пріоритет у забрудненні Синиці гною і відстійників тваринницького комплексу, розташованого по течії трошки вище

недавно збудованих — зокрема, на вулиці Гагаріна.

Ми перевірили роботу очисних на території центральної районної лікарні. Звідси стікає у яр (той самий, де школярі проводили згаданий вище суботник) очищена вода, яка тут же змішується із потічком бруду із комунальних будинків... А чого тільки не побачиш у тому ж яру — потрясаючий асортимент сміття! На жаль, як цей не є винятком. А комунальна служба міста (бо не можна в усьому винуватити тільки жителів) практично нічого не робить, аби допомогти тим же школярам, які роблять якісь спроби зупинити лавину сміття, що потроху заповнює місто. Ось і на території тієї ж райлікарні є вигрібна яма житлового будинку, звідки стоки повинні вивозити комунальники. Вони часто не роблять цього

у межах міста двоє здохлих свиней (про це повідомив той же екологічний патруль). Ніяк, із часу знищення на Скалках пляжу, не рухається справа з організацією зони відпочинку для трудящих. Ніхто не дає про ремонт вигрібних ям (треба сказати, справа ця на сьогодні практично безнадійна). На околиці міста вже не один місяць існує ціле озеро бруду, яке от-от прорве ненадійну дамбу й виллється в річку (для цього досить сильного дощу). Звичайно, хай би цього краще не було, але що, коли саме це стане початком отієї «ланцюгової реакції», про яку говорив Володимир Григорович?

Із розмови з головою Ульяновського міськвиконкому О. О. Родиком:

О. РОДИК: — Все ж обстановка на сьогодні не є критичною. Але наявність забруднювачів нас турбує. Ми виноси-

ли ці питання на сесію міськради, і, буде їх обговорено і на розширеному засіданні райвиконкому, де заслухаємо керівників молочно-цукрозаводу... Вирішується питання про будівництво плавального басейну. І що найголовніше — в перспективі у нас великі очисні споруди, які дадуть можливість створити загальноміську каналізацію. У цьому бачимо вирішення проблеми. Однак поки що не знайшли підрадника на таке будівництво. Якщо зробимо це, то років за 2—3 воно почнеться...

Наступного дня автором цих рядків довелося проїжджати дамбою водосховища цукрозаводу. І раптом зоглянувшись на дебаркадер, я помітив на ньому дітей! Деякі з них загорали, деякі купалися, плавали. Було спекотно, яскраве сонце різало очі, грало зайками на дебаркадері. І раптом мені на мить пригадалися тривожні заклучні кадри «Екологічного огляду», а з тим і слова лікаря... Чи ж досить об'єктивно ми оцінюємо сьогодні екологічну обстановку на Синиці та подібних до неї річках? Чи ж усе робимо для того, щоб таких «бомб», як на березі цієї річки, стало ще менше? Мабуть, на ці питання належить відповідати усім нам разом.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

м. Ульяновка

"АТОМНА БОМБА" на березі Синиці

вина пригадалися мені трохи згодом, під час розмови із членом районного екологічного штабу О. Ю. Христич, вчителькою біології райцентрівської СШ № 2, яка очолює також екологічний штаб цієї школи.

Олена Юхимівна показала чудово оформлений альбом «Поклонись природі», який являє собою своєрідний щоденник постійної роботи по вихованню шанобливого, бережливого ставлення до природи. Особливо зацікавив так званий «похід у природу», який співає із проведенням конкурсів-вікторин природоловів у «Молодому комунарі», участь у якій теж стала одним із напрямів походу (до речі, школярі зайняли у вікторині друге місце); несподівано й оригінально була організована рольова гра «Прес-конференція «Проблема охорони видів тварин і рослин в СРСР»... Такі заходи, певно, й сформували у школярів небайдужість у ставленні до проблеми екології в рідному місті, зокрема, — спонукали учнів 4—7-х класів до участі в суботникові по розчищенню

крайньому разі скептичну поспілку.

— Таке ставлення, — каже О. Ю. Христич, — позначається й на деяких учнях, особливо старшокласниках. До того ж діти втрачають із часом інтерес до роботи, якщо не бачать якихось кардинальних змін...

СИНИЦЯ СЛАВУ розпустила, що хоче море забруднить — цей фольклор викликає сьогодні у самих ульяновців хіба гіркий усміх. Перший сигнал небезпеки прозвучав три роки тому, коли тисячі кубометрів забруднених вод під час повені ринули із Рижавського цукрокомбінату у Синицю. За кілька днів водосховище в Ульяновці, куди досягли ці стоки, вкрилося забитою рибою. Справа дійшла до прокуратури, суду. Тоді кіностудія, якою керує В. Ф. Кизима, зняла фільм «Скоро казка мовитиметься» (недавно цей тривожний фільм визнано кращим на Республіканському кіноконкурсі з екології у м. Львові). А сама тема охорони природи звітотді ось уже три роки є однією з провідних у роботі кіностудії. Мені довелося переглянути останню її робо-

райцентру. До речі, саме через ці відстійники над містом постійно висить загроза поширення лептоспірозу.

ДЛЯ ДОВІДКИ. На лептоспіроз хворіють свійські і дикі тварини. Найбільш сприйнятливий до нього велика рогата худоба, лисці... Джерело інфекції — мшиовидні гризуни, хворі й перешхворілі тварини, які виділяють із сечею лептоспір. Зараження відбувається через травний тракт, а при купанні — через поранену шкіру й слизові оболонки.

Із протоколу райсанепідемстанції № 105/5 від 10 березня 1988 року:

«Місце взяття проби — дитсадок «Сонечко»... Якість води не відповідає санітарним вимогам з усіх показників. Робота очисних споруд вирай незадовільна».

Навіши цей протокол із архіву районного екологічного штабу, мусимо констатувати: дитсадок «Сонечко» — не єдине місце, де в річку й нині постійно стікає бруд із підприємств, із комунальних будинків, і не тільки старих, а й зовсім

го вчасно, і стоки, буває, потрапляють у той самий яр... До речі, такі вигрібні ями — звичайне явище для Ульяновки, і їх стає із введенням нових будинків усе більше.

— Як ви ставитеся до того, що в Ульяновці так багато дрібних забруднювачів природи, які є на сьогодні практично безконтрольними? — з таким запитанням ми звернулися до головного лікаря Ульяновської ЦРЛ В. Г. Головка.

— Безконтрольні у нас не тільки дрібні забруднювачі, — зауважив Володимир Григорович. — Приміром, тваринницькі комплекси колгоспів «Росія» та імені Горького не назавс малими... А те, що потім бруду, який потрапляє в річку, постійно ширшає, збільшуючи загрозу інфекційних епідемій, — то своєрідна «атомна бомба», ланцюгова реакція у якій може початися шомиті...

Безперечно, така перспектива мала б спонукати до дії. Але чи завжди так буває? Приміром, мені довелося відвідати районну ДАІ; працівники її ще з березня шукають (чи тільки роблять вигляд) автомобіль, із якого було викинуто в річку

«Автомобілолюбитель» і прогрес

Про те, як розуміють прогрес учасники кооперативу «Автомобілолюбитель» (м. Новоміргород), та про негативну реакцію на таке розуміння новоміргородців йшла в проблемній статті під назвою «Хто за «прогрес без сентиментів?» (номер за 9 квітня ц. р.). На публікацію відгукнувся голова Новоміргородського райвиконкому В. М. Коптев. Лист цей, хоч і досить об'ємний, на жаль, так і не дає відповіді на поставлене в статті запитання: як могло статися, що група людей (причому далеко не рядових працівників, партійців) могла собі дозволити в обхід закону, всупереч думці громадськості розпочати будівництво гаражів на ставленні депутатів? На запитання було

(їні) постанови кооператори теж порушили) чомусь взялися захищати порушників, незважаючи на протести громадськості.

У газетній публікації наведено докази того, що прах воїнів Великої Вітчизняної не був повністю перезахоронений із старого цвинтаря і туди знаходиться там. Але в Новоміргородському райвиконкомі на це, певно, не зважили, бо в офіційній відповіді стверджується: «В минулому було перенесено останки воїнів у братський могила, але на прохання жителів міста місце поховання огорожено й поставлено обеліск». Так само незрозуміло, про що свідчить і така фраза: «Розорення міста і знищення пам'ятників марму-

було в 1986 році, а тому пов'язувати це з будівництвом гаражів нецільово. А ніхто й не пов'язував. Розорення пам'ятників, яке по суті було прологом до незаконного будівництва гаражів, ми пов'язували із бездоглядністю кладовища. Будівництво гаражів стало апогеєм багаторічного застою як у вихованні моральності, так і в розвитку демократії. Реакція ж райвиконкому на виступ газети багато в чому нагадує відлиску тих горезвісних часів, коли чорне можна було називати білим і навпаки. Інакше ж тоді розуміти, чому В. М. Коптев, повідомляючи про накладення штрафу на голову гаражного кооперативу, стверджує й таке: «Будівництво гаражів припинено, сміття, накопичене жителями, які ставили підпис під даною заявою, вивезено»? Знаючи, в цьому винні жителі, а не кооператори? Повідомляючи, що «матеріа-

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

тентна комісія, розглянуто в райвиконкомі у присутності голів виконкомів Рад району», В. М. Коптев не вказує, на жаль, складу членів цієї комісії. А жаль. Бо нікому тепер, крім як йому особисто, адресувати й таке запитання: чому ж все-таки не було враховано справді ділових пропозицій мешканців Виноградівки, в першу чергу не підтримано ідею створення парку в старій частині цвинтаря? У статті «Хто за «прогрес без сентиментів?» також недвозначно вказувалося, що до кооперативу входять немало відповідальних працівників району. Чому тоді нічого не говориться про персональну відповідальність кожного з них за протиправні й аморальні дії? Сподіваємося одержати від райвиконкому вичерпні відпо-

Невипадково тому з трибуни XIX партійної конференції кілька разів звучали виступи саме письменників. Їхні слова були серйозними роздумами над труднощами перебудови. До того ж на відміну від інших доповідачів, літератори «переболіли» тими проблемами, про які говорили, спочатку у тисячах рядків своїх книг і, можна сказати, вистраждали кожне вимовлене слово. Скажімо, схвилювано говорив Борис Олійник про «український синдром». А вже нещодавно ним було написано поему «Сім», присвячену пам'яті по-

Зрозуміло, що людина, яка прочитала цю поему, буде гостріше сприймати слова письменника на конференції про екологічно небезпечне становище на багатьох українських АЕС. Вона не просто збентежиться, вона прокинеться.

Заглиблюючись у до-
свід минулого свого на-
роду, письменники до-
помагають усім нам
знайти шлях поліпшення

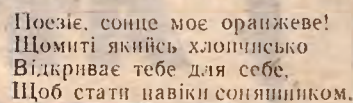
Оксана ЧІКАНЧІ,
студентка.
м. Кіровоград.

І Кий, і Щек, і Либідь, і
Хорив
У весняному маєві розмаю
Пливуть до нас з далеких
берегів —
І я їм руку радо простягаю.

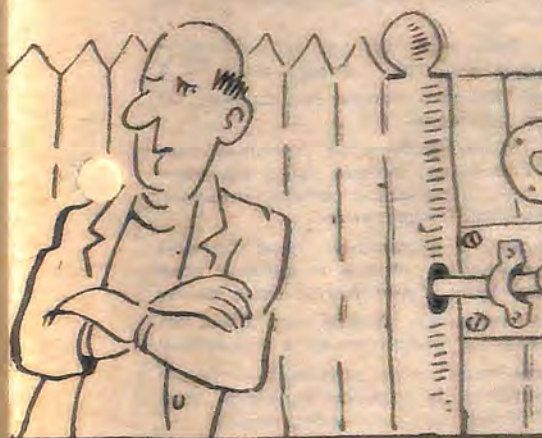
...Ти в день новий увіснено
Та пам'ятай: хай де я час
Та не зросте те дерево вис
Яке не має доброго зміння
м. Кіровоград.

Я покаюсь не в том, что и я виноват в том, что все в том, что любил слова и рождением слова не на бо где в заглавных клавишах нашей души брош на которой еще ярлычок не нашит «спир Я покаюсь не в том, что давно ходим мы наизушку болта

Я покаюсь не в том, я покаюсь в этом — я покаюсь в незнаемном
от которого б раньше пришло в каждый дом покаяние

І. ДРАЧ.

Колонка
дебютанта

Звичайно, ще не все гаразд у його фантастичному оповіданні, в якому деякі місця звучать дещо наївно, але, повторюємо, наш земляк зважився на сміливий крок і ми від щирого серця хочемо побажати молодому прозаїку успіхів.

Вам добре відомо, та-
кож, що саме виявили ді-
довітій військовій, котрі від-
шукали і підірвали люк,
прокинули в нутро апа-
рата. Вони виявили в ньо-
му людину, котра лежала
непритомною на підстилці
із звичайних козячих шкі-
рок. Відкрийте яку зав-
годно газету — і ви по-
бачите фотознімки цієї
людини, дізнаєтесь про
неї по суті те саме, що
знаю про неї я. Людина
плеската і дебела, у неї
стогінне обличчя з рудин-

Я вперше побачив його у лікарняній палаті. Він спав, задерши кучеряву бороду і відкривши рот з

Цікава його перша реакція на радіо, коли я покритив регулятор нахилу апарата і з світлою ящика з ребристим фасадом прозвучало знайоме: «Говорить Москва. Передаємо сигнали точного часу». Арифрон різко повернувся від стінки, його карі очі заблищали. Цього незвичайного з'явилося в його погляді.

«Це говорять боги», — запитав він чудесно дивногрецькою мовою, не

Яу. Виявляється, що ні-
я. Мав надію на перево-
т в житті Арифрона. Ця
дія була пов'язана з
явою в нашій палаті
искучого з великою
лькістю кинолор
корового телевізора. Ні-
ли не забуду миті, коли
ввімкнув шнур в розет-
у, натис червону кнопку
і телевизор тихо загу-
в. Арифрон потягнувся
нього — здавалося, він
сь-сь упав до ліжка —
дсахався до стіни, коли
крайні з'явилася світло-
екрани диктора — і рап-
ом заспокоївся, мрійливо

Іноклі: Ариф-
я депитливіс-
оли змивася
ні, засовавши
аптом запита-
єні про заше-
озповадає пр-
наві: про до-
одства, про
олукції, про
мерики і про
єррі, про б-
береження на-
о середови-
ронно-біологі-
рини. Він зні-
ду — вперто

Як бережи
паруе соні
А няз озб
схнялязав
Як сонце
Одне, в
А світ —
Коли ж
Знає тро

ФАНТАСТИЧНЕ ОПОВІДАННЯ

**ЩО
ЙОМУ
СКАЗАТИ?**

«Це говорять боги» —
запитав він чудовою дав-
ньогрецькою мовою, чи

ТЬ

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ

...Ти в день новий упевнено
Та пам'ятай: хай де йде
Та не зросте те дерево у
Яке не має доброго корня.
м. Кіровоград.

Валерій СОРОКИН

Я покаюсь не в том, що я винуват
в том, що все винуват,
в том, що любим слова не роняє слова
не на белые пятна,
где в заклепанных клапанах нашей души
бродит совесть,
на которой еще ярлычок не нашит
«прошу слова».
Я покаюсь не в том, что давно ходим мы
наизнанку болтая,
и боимся сумы, и боимся тюрьмы —
только «ваньку валяем»...
Береженого бог бережет и моя хата скраю...
Никто не вопит и никто не зовет
«помогите, сгораю!»...
Я покаюсь не в том, я покаюсь в ином —
я покаюсь в незнании
от которого раньше пришло в каждый дом
покаянье.

УДОБСТВО

Быть удобным — удобно всегда.
Будь удобным — в дверь всякую вхож.
Даже если удобство — беда,
для удобства ее ты не трожь.

Будь удобным и можешь тогда
по ступеням подымешься высь...
Будь уверен, какой-то торговец
скажет с завистью: «Вот оно-жисть»...
Будь удобным.
Для всех неудобств
есть один только иммунитет —
быть удобным по самый гроб...
Хоть в гробу-то удобства и нет.

ЗАСТОЙНАЯ МЫСЛЬ

Болотная птица — болотную песню
болотную жижей разбавит вошпачей
и ротиком лживым промолвит «а если?»
и клювиком клюнет болото «на случай»...

Рубрику веде
краснавець
Юрій МАТІВОС

Пісня для всіх

«Іхав козак за Дунай...» У світі знайдеться небагато пісень, які за популярністю зрівняються з нею.

Іхав козак за Дунай,
Сказав: дівчино, прощай!
Ти, конику вороненний,
Наси да гуляй!

Вже понад двісті років у багатьох країнах народ охоче співає цю сповнену глибоких почуттів пісню. Вперше вона прозвучала в кінці вісімнадцятого століття. Російський історик і письменник М. Карамзін відзначив, що пісню «Іхав козак за Дунай» дуже люблять співати «наші любезные дамы в России».

І випурхнула диво-пісня у білий світ. Її співали у селах, дворцях, салонах, на її мелодію композитори створюють безліч варіацій. Текст пісні перекладається російською, німецькою, французькою, англійською, угорською та іншими мовами. 1816 року її видають у Лондоні, 1830 — в Парижі. В середині XIX століття пісня набуває такої популярності в Угорщині, що її вносять до шкільної програми. Пісню захопилися видатні композитори. Бетховен опрацював її для фортепіано, свої аранжировки робили П. Гумель, Г. Престер. Твір стає модним у Європі. На початку XX століття пісня летить через океан. У США її видають і кілька разів занесять на платівку.

Слова пісні вважалися довгий час народними. І лише не так давно науковці встановили, що автор віршів — Семен Климовський. Роки життя цієї безумовно талановитої людини встановити не вдалося, хоча приблизно відомі: кінець XVII — середина XVIII століття. А ось те, що він народився, довгий час жив і помер в нашому краї, відомо достеменно. Батьківщиною Семена Климовського є село Припутьні Знамянського району. Цього населеного пункту нема на карті сучасної області. Але на початку минулого століття воно ще існувало. У Припутьні було 14 дворів, 89 жителів. Ще до Великої Вітчизняної війни його об'єднали з сусіднім Тимофіївкою, а після і це село влилося в Моморине.

Поет і Партизан

15 травня 1821 року Бовтнішка (тепер Олександрівського району) спінала і татари. Село не бачило подібного за всю свою історію. Ще 6 пак! — генерал М. М. Раєвський віддавав свою старшу дочку Катерину за іншого відомого генерала — Михайла Орлова. Бовтнішка сляла у відблисках сподів і орденів. На весілля з'їхалися друзі і родичі обох генералів — С. Г. Волконський, П. І. Пестель, С. Л. Давидов. Був серед них невисокого зросту, з хвацько закрученими вусами генерал. Золоті еполети, мундир, різно вснапаний орденами і медалями, свідчили, що це — один з героїв 1812 року.

Так, це був учасник Вітчизняної війни проти французів, знаменитий гусар і партизанський командир Денис Васильович Давидов. Той самий Давидов, якого ще в дитинстві благословляв на ратні подвиги О. В. Суворов, і якому за бої під Бородино дякував М. І. Кутузов. Той Давидов, якого Пушкін називав батьком і командиром. Енциклопедія називала його поетом, військовим письменником, партизаном.

Справді, Денис Давидов — талановитий своєрідний поет і прозаїк. Він свого часу був одним із членів літературного гуртка «Арзамас», другом Пушкіна, Вяземського, Баратинського. У 20-х роках минулого століття він друкувався в кращих журналах і альманахах. Хоч себе поетом не вважав.

А, між іншим, творча спадщина Давидова значна. Вона складає добірку поезій, які не раз видавалися і в нашій дії. Крім того, перу письменника належать воєнно-історичний твір «Нариси теорії партизанської дії», спогади про О. Суворова, П. Баграціона. Д. В. Давидов був у Бовтнішці, Єлсаветграді. Деякі населені пункти області згадуються у творах поета-партизана.

НЕУВАЖНИЙ ДІД МОРОЗ

Сталось дивне диво

в світі.
В пору спекоти і гроз
Переплутав зиму з літом
Неуважний дід Мороз.
Дід нап'яв свого

кожука,
Тенді валички узув,
Шайку пятачків на вуха
І в садок до нас прибув.
Здивувались дружно діти:
«Що за дід смішний

такий?
Серед квітів, серед літа
Все він робить напакі». —
Дід Мороз усе послухав,
Винувати пояснив:
«Це зайницько

капловухий
Розбудив мене з весни.

Ще й лисичка в темнім
лузі
Підманула: «Сніг іде!»
Тож, нікого, юні друзі,
Не обманюйте підле!
Дід Мороз, малюта,
знайте,
На вокзал подався за
мить.
Там сказав: «Каніт
пройдіте
До найближчої зими!»
Валерій ГОНЧАРЕНКО.

Антоніна КОРИНЬ

Як бережно, як обережно й гордовито
дарує сонце промені свої!
А над озброєним, на все готовим світом,
схвильовано гудуть людські рої.
Як сонце груди пестить всієї планети!
Одне, а всіх старається зігріти,
А світ — все настовбурчує ракети.
Коли ж отямимось у цій нелюдській грі?
Зима тривоги нашої надії

й відлугу першу з Заходу несе.

Коли ж не в договорі, а на ділі
прогноз тепла затопить всіх і все?
...Світи, щедріше, сонечку, бо треба,
і в нашу чесність, і в спокійно вір.
Але й нильний — той бж видніше з неба —
як він веде себе — роззбройний договір?
Не для війни народжених героїв
хай виконують поранені світи.
Ти не заходь, ще вбачиш світ без зброї,
подошви, сонечко призахідне, світи!

еряву бо-
мчав, піби
і витягну-
лося зовсім
зрон. Із Мі-
побудував
г. Сам без
юмоги. При-
у крапці ро-
м і поезії.
се. Ариф-
на диво

мовчазною людиною. Чи
таким його зробила зоря-
на подорож? У мене скла-
лося враження (хоч я і не
сильний у психології), що
Арифрона щось гнітило. У
всьому разі, вигляд у
нього постійно був дуже
пригнічений.

Він мені симпатизував,
цей древній грек з ро-
димкою, пропахлий час-
ником, похмурий і мовчаз-
ний. Шкода, що я так і
не зміг зрозуміти до кін-
ця його психологію. Хоч,
хіба можна одразу зрозу-
міти психологію людини,
віддаленої від нас десят-
ками віків?

На довгих нарадах у ка-
бинеті головлікаря завжди
було багато людей. Пи-
тання стояло одне: як бу-
ти далі? Фізичний стан
Арифрона вже не викли-
кав особливої загрози,
але моральний стан...
Щось його пригнічувало.

І Арифрона вирішили
поки що залишити в лі-
карні. У палату закотили
друге ліжко — для мене
— і ми з ним заклали ду-
шу в душу, якщо можна
так назвати спілкування з
людиною, котра щодня
валяється у своєму хітоні
і сандалях поверх ковд-
ри, іноді похмуро дис-
таючи із тумбочки шматок
сиру, оливи, хліб, часник,
сушені фіги, рибу, холо-
ду баранину, витирає ру-
ки об хітон, меланхолійно
запиває все це водою із
графіна (від вина він ка-
тегорично відмовився) і
судячи з його вигляду, ду-
має про щось, коротко
зітхає і мовчить, мовчить,
мовчить...

Цікава його перша ре-
акція на радіо, коли я
покривив регулятор нехит-
рого апарату і з світлого
ящика з ребристим фаса-
дом прозвучало знайоме:
«Говорить Москва. Пере-
даємо сигнали точного ча-
су». Арифрон різко по-
вернувся від стінки, його
вернувся від стінки, його
карі очі заблищали. Щось
незвичайне з'явилося в
його погляді.

«Це говорять боги!» —
запитав він чудовою дав-
ньогрецькою мовою, не

МАБУТЬ, ПРАВДУ кажуть, що студентські роки — золота пора життя, неповторна, скороминуща й незабутня на всі дні опісля. Кому доля посилася ще й трудове студентське літо в будівельному загоні, для тих роки навчання запам'ятаються подвійно. Бо справді, не кожен з бажаючих потрапляє в будзагін: потрапляють одиниці, найнастирливіші, найдостойніші. Так було і минулого вже навчального року з формування будзагону «Механік» у Кіровоградському технікумі механізації сільськогосподарства. Членів загону в технікумі небезпідставно називали щасливцями. А щасливці ще з весни стали мріяти про колективну працю, цікаві вечори відпочинку (традиційні — біля палахкотючого багаття під зоряним небом, зі срібнострунною гітарою — є в загоні гітарист), про зустрічі з сільчанами, про комуни бодай на цих півтора місяця... Але насамперед, звичайно, про роботу. Роботу до сьомого поту, коли в перші дні знемагав од втоми, а що день далі, то напружений труд бадьорить тіло, гартує його, міцнішають м'язи і дух перехоплює од зробленого власними руками, які ще вчора для тебе самого здавались такими немісними й безпорадними...

Та рівно через тиждень роботи будзагону «Механік» у селі Родниківці Олександрівського району секретар комітету комсомолу технікуму Олександр Звенигородський зайшов до обласного штабу студентських загонів: хлопці, рятуйте становище — настрій у

І знову тиша западає в кабінеті. Мовчать обидва працівники агробуду. Перегодом Андрійович здіймає брови:

— Ви для мене відкриваєте нове... Чого ж мені досі ніхто про це не доповідав?

Він викликає селектором головного інженера Олійника, а В. В. Гуцалу говорить:

— Ви нас місяць держите без цементу, ми не змогли вчасно виготовити бетонні блоки в тій кількості, які вже завтра будуть потрібні під закладення фундаменту гуртожитку у Родниківці.

— А вагон? — В. В. Гуцал.

— Валерію Васильовичу, ви ж знаєте, що тих 60 тонн цементу — це крапля в морі!

— Буде цемент — нет проблем!

Далі розмова починає набирати конкретного й ділового характеру. Керівники міркують над тим, як би знайти вихід із скрутного становища (з бетоном простіше, його можуть виготови-

— Ні, в Родниківку ми не поїдемо, — заперечує В. В. Гуцал. — Питання ми всі розв'язали, а в Родниківку я не планував їхати!

— Нам треба послухати й бійців загону, як же так? — спокійно наче говорить Ю. Супрун, але чую, як у нього тремтить від обурення голос. — Давайте будемо потроху відмовлятися від кабінетного стилю роботи.

— Ні, в Родниківку ми не поїдемо.

— Слухайте, для чого ж ми взагалі сюди їхали, можна було з райагробу-дом ці питання розв'язати взагалі по телефону?..

Утьрьох ми переконали головного диспетчера облагробуду, що з бійцями будзагону нам треба конче побесідувати.

Минуло вже кілька днів після тієї поїздки, а мене й досі непокоїть думка:

«НЕТ ПРОБЛЕМ!»

ти власними силами стільки, скільки вимагатимуть у заявах бійці загону, а з блоками — час прогаємо значний, доведеться шукати резерви...). Заходить головний інженер райагробуду Олійник, теж намагається захищати честь мундира («В хлопців там усе нормально!»), вислуховує докори голови райагробуду, згідливо киває головою.

— І ще одне, — під кінець розмови каже Ю. Супрун. — Знаю, що різні неузгодження можуть викликати небажа-

чому В. В. Гуцал не хотів їхати до молодих будівельників? Може, відчував (чи й напевно знав), що проблеми там такі є, гострі, та що хлопці не мовчатимуть про них? Але хіба не облагробуд повинен бути насамперед захищений, щоб кипіла робота в молодих руках, щоб зводився гуртожиток і котельня? Досі не можу зрозуміти.

Бійців будзагону «Механік» ми застали в гуртожитку — тривала саме обідня перерва. Разом з командиром Володимиром Кондратенком обійшли кімнати, де мешкають бійці. За винятком кількох недоліків (у коморі для робочого інвентаря розетки вирвані з «м'ясом», зі стелі майже на підлогу звисає кабель з оголеним кінцем) враження від помешкання залишилось приємне: чисто в кімнатах, ліжка акуратно за-

говорити з хлопцями і, відлучаючись у своїх справах перед нашою розмовою, сказав свою думку: «Я ось побесідував з ними — нет проблем!». Проблем виявилось доволі. Говорили наперебій. Ось лише окремі думки:

— Ми прибули сюди 6-го липня. До цього часу за договором нам повинні були вже вирити котлован під забудову гуртожитку і траншеї для фундаменту котельні. Та тут ще й кіт, як кажуть, не валявся. А коли другого дня пригнали бульдозера на стерню, вибігла з хати бабуся й заголосила: «Що ж це ви на моєму городі збираєтесь рити, слякі-перетакі!..»

— Вже тиждень минув, а котлован он і досі риють.

— Роботи вистачає нам рівно на чверть дня. Вчора та сьогодні почали більш-менш возити бетон — п'ять машин. Ми ж могли б 10—13 прийняти.

— Два дні нам взагалі привозили по одній машині. Це були фактично дні простоїв.

— Якби знав, що так тут забезпечуватимуть роботою, краще пішов би в рідний колгосп живувати. Скільки сили тут пропадає!

— Те, що зробили за тиждень, могли б справитись за два дні з відпочинком, — підсумовує голоси командир Володимир Кондратенко.

Вихідний у будзагоні передбачений лише в неділю, але й у суботу вони змушені були відпочивати, бо в райагробуду вихідний. Добре, що бійці зорієнтувались: напросились в місцевому колгоспі токи сіна вантажити — по вісім карбованців кожен заробив того дня. Потрудилися із задозволенням.

Настрій у будзагонівців пригнічений. Вони без сумніву говорять, що якщо й надалі так забезпечуватимуть їх будівельними матеріалами й роботою, то про який обсяг робіт за договором можна буде звітувати? А договір серйозний: побудувати котельню й нульовий цикл малосімейного гуртожитку.

Резервні роботи, про які домовились у райагробуді. Стоїть лазня посеред села, новозведена будівля з зяючими вікнами. Сміття, биті цегли, скла, землі всередині приміщення — по коліна. З кімнати в кімнату переходимо — всюди аж проситься будівля навести порядок, забетонувати підлогу.

А хлопці сидять на траві, спостерігають, як у котловані снує бульдозер. Два бійці підгортають землю у котловані, двоє прийняли щойно привезені перші бетонні блоки, решта моряється під палючим сонцем у чистеньких, (тиждень минув!) синіх своїх будзагонівських комбінезонах.

Привезли нарешті бетон. Бійці будзагону накинулись з лопатами на нього, як мурашва, і за три хвилини (я засік на годиннику) весь бетон був у траншеї.

Та й знову — години очікуваної роботи.

З Родниківки ми повертались із гнітючим відчуттям. Вражені побаченням і почутим, думали: чому такий безпорядок в організації праці? Чому не болить голова у керівників обл- і райагробуду? Чому не поцікавиться голова місцевого колгоспу імені Свердлова, чи можна використати дужі молоді руки протягом майже двох місяців? Адже прийде час, і він змушений буде шукати ті руки збоку чи відривати своїх же колгоспників від конкретної роботи, щоб винести сміття з лазні, забетонувати підлогу.

Чому нікому не болить душа, що своєю байдужістю керівники названих організацій сіють зерна байдужості й зневіри в юних серцях завтрашніх спеціалістів, сьогоднішніх учнів технікуму? Вчуть і їх працювати абияк? Невже обов'язково треба їхати молодим енергійним хлопцям — комсомольцям із обласного штабу студзагонів, щоб привезти того ж керівника в трудовий колектив і колективним голосом переконати: без-по-ря-док?!

Але — «Нет проблем!».

Василь БОНДАР, спецкор «Молодого комунара».

Олександрівський район.

На знімку зафіксовано радісні й рідкісні миті натхненної праці бійців «Механіка». Хочуть хлопці трудитись, вміють, та не мають як

Олександр Андрійович довго мовчить після запитання, аж те мовчання починає гнітити, потім спокійно мовить:

— Сказати, що там проблема якась нерозв'язана, то нема того. Там щодня з хлопцями працює наш головний інженер Олійник — він усе владнає.

І знову мовчки дивиться на гостей.

— Нет проблем! — впевнено, холодно й різко, наче постріл, вистрілюють два слова в притихлому кабінеті. Це — В. В. Гуцал, головний диспетчер облагробуду.

В той момент стало незатишно і незручно. І Юрій Супрун сказав про це:

— Не розумію, то для чого ми тоді сюди приїхали? Щоб вас відривати від роботи, собі створювати додаткові клопоти...

— Звідки вам відомо, що будзагін простояє? — запитав В. В. Гуцал. А мені подумалося: «Чому ж про це Валерій Васильович не запитав ще в Кіровограді?»

— Я сам ще не був у Родниківці, але ось же Саша Звенигородський через день до них навідується... — Юрій оглядається на комсомольського секретаря.

— Приїжджаю в обід, а хлопці в шахи грають. «Чого?» — питаю. «Привезли машину бетону зранку, ми розвантажили її за п'ять хвилин, а тепер сидимо — нема що робити». Так відповіли мені, — пояснює Звенигородський.

ний простій загону. Тому хочу знати, чи передбачені вашою організацією резервні роботи для хлопців? І знову роздуми. І знову пошуки. Виявляється, недобудована лазня у селі, забетонувати підлогу цілком зможуть учні технікуму.

Питання розв'язано й інженер обласного штабу будзагонів каже:

— А тепер — у Родниківку.

стелені, свіжо, в дівчачій кімнаті (двоє дівчат в загоні) навіть квіти стоять, свіжі газети й журнали в червоному кутку.

А потім була щира й відверта розмова з учнями технікуму. (Поки ми хо-

«В атом сезоні поем о Робінзоні...»

Ні, мова піде не про бурхливу творчість А. В. Пугачова. Просто своєрідним Робінзоном на острові сатири і гумору опинився на час один із засновників «Клубу ДС» «Літгазети», головний його адміністратор з 1967 по 1983 рік, заслужений працівник культури РРФСР В. В. ВЕСЕЛОВСЬКИЙ, який нещодавно завітав до нашого міста. Чому Робінзон? Про це говорить не тільки його зовнішність, але й зміст його теперішньої діяльності. Віктор Васильович, добровільно покинувши крісло завідувача «Літературки», багато подорожує, зустрічається з робітниками, колгоспниками, службовцями в різних куточках країни з метою «підвищення виробництва сатири і гумору на душу населення». Тому перше питання:

Автограф для читачів „МК“

матеріалі, «розмагнітили» силою поле сатири й тим самим призвели її до девальвації.

— Це досить сумно... Але хочу запитати про той щасливий час, коли створювався «Клуб ДС». Кому належали стільці?

— Гарний жарт створює настрій. А гарний настрій — вже не жарт: з ним легше дихається, працюється. Значить, треба жити веселіше, доброзичливіше. Це, чесно кажучи, не так важко. Для цього необхідно трохи смаку і доброї волі. Ось такими принципами ми керувались в редакції, створюючи

ведуться. Більше ста років тому Салтиков-Шчедрін, міркуючи про роль сміху в боротьбі з поганими звичалями, сказав: «Філософи пишуть з метою роз'яснення подібних дій цілі трактати: романісти кладуть їх в основу багатотомних творів; сатирики роблять ту ж справу, кличучи на допомогу зброю сміху. Ця зброя дуже сильна, бо ніщо так не збентежує пороку, як свідомість, що він розпізнаний і що з приводу його вже пролунав сміх». Можу додати, що сміх не люблять люди з ураженим по-

СМІХ ВІД «ПЕРШОЇ ОСОБИ»

— Як ви стали гостем нашого міста? Напевно, почувши, що у деяких кіровоградців затигнувся сатирично-гумористичний авітаміноз?

— Ні, я опинився тут майже випадково. Один добрий знайомий запросив до себе, а потім запропонував провести ряд творчих зустрічей з кіровоградцями. Чому ж відмовлятися? Я завжди за розширення зв'язків із реальним життям людей, особливо коли вони будуються на гарних емоціях. До того ж, люди бачать, що ти говориш відверто, щиро, і розуміють це як норму, ставлять багато смілих питань.

— Яке ж найсерйозніше і водночас найжартівливіше питання Вам задали?

— Як ви стали сатириком?

— І що ж?..

— Призначили, от і став...

— А якщо без жартів?

— Коли вчився в МДУ, проходив практику в «Известиях», опублікував кілька фейлетонів. Мабуть, вони не лишилися поза увагою, і після закінчення університету головний редактор Олександр Іванович Аджубей запросив працювати в газеті.

— Вибачайте, це той самий Аджубей...

— Так-так, який був зятєм М. С. Хрущова. Між іншим, талановитий організатор та журналіст. В ті роки в «Известиях» зібрався сильний колектив, газета користувалася великою популярністю. Я переконався в цьому, працюючи протягом п'яти років спочатку у відділі фейлетонів, потім — у відділі листів та «Неделе».

Пізніше перейшов до редакції тижневика РТ (радіо і телебачення). В той час там працювали такі майстри публіцистики і сатири, як Михайло Рошин, Леонід Лиходеев, Олександр Васинський. Згодом був запрошений до «Літгазети».

— Що ж Вас змусило піти з цього трибуну?

— Як це не дивно, — вітер перемін. Пояснюю: раніше «Літгазету» починали читати з шістнадцятої сторінки, а зараз — з першої, про це написав один із її постійних читачів. Сьогодні той підтекст, до якого ми привчили читачів «Клубу ДС», як з'ясувалось, не потрібен. В передовицях, матеріалах на економічні, політичні, та моральні теми, публіцистичних статтях про все говориться відверто. Натяки себе зжили, пряма мова звучить куди гостріше. Звідси — криза жанру.

— Що Ви зробите, якщо революційне оновлення подолає бюрократизм, чванство, жадність, вульгарність — все те, про що пишуть сатирики?

— Назряд чи таке прийде найближчим часом, так що

хліба насущного ми не втратимо, та коли настануть ті золоті дні, перекаваліфікуюсь в кербуди.

— В «Правді» від 11 липня н. р. в статті «Застигла кавалерія гострот...» говориться, що шістнадцята полка «Літгазети», «осідлавши «Золоте телятко», зробила у веселому жанрі справжній переворот». Як Ви його оцінюєте?

— Тривала діяльність шістнадцятої сторінки призвела до того, що в багатьох союзних, республіканських, галузевих, обласних газетах і журналах з'явилися розділи, які наслідували або копіювали розроблені нею рубрики, теми, жанри. З їхніх полос зник місцевий колорит, а як його форма — бойовий і конкретний фейлетон. Це не лишилось непоміченим. Я пам'ятаю, як у свій час несподівані наслідки роботи «Клубу ДС» обговорювалися на розширеній редакції журналу «Журналіст».

До дискусії були залучені відомі сатирики з «Правди», «Крокодила», «Известий» та інших видань. Дискусія проходила під знаком «+» і відзначила роль нашого клубу в новому розвитку жанру. Так, на той час вплив був сильним. А хто ще, крім «Літгазети», тоді зміг виявити свій вплив? Проте, колега зовсім не обов'язково було наслідувати нас. Вони порозуміювалися писати фейлетони, байки на місцевому

«Клуб ДС», на стільцях якого поступово розташовувались Арк. Арканов, Гр. Горін, О. Іванов, В. Токарева, Вл. Владін, М. Богословський, Мих. Задорнов, Мих. Мішин, Ю. Смолін та ін. Ці ж принципи стали також основою проведення 1 квітня 1967 року Всесоюзного дня сміху. Він був організова-

чуттям гумору. Вони чомусь впевнені: зайвий раз посміхнешся — відразу втрапиш гідність. Така постійна серйозність стала начебто обов'язковим атрибутом до крісла. Ажже, насильно обожнювати гумор примусити неможливо: скільки голів — стільки й розумів. Але голів, як виявилось, набагато більше.

— Чи згодні Ви, що гумористами народжуються, а сатириками їх робить життя?

— Те, що ми народились, звичайно, чийсь лихий жарт. Це — гумор. Решта нашого життя — це сатира. А сатира ніколи не здасть іспиту: в журі сидять її об'єкти.

— Мрія справжньої жінки — бути красивою. Яка, по-вашому, мрія справжнього чоловіка?

— Якби я був жінкою... Тоді б і поговорили.

— Як Ви ставитесь до кохання з першого погляду?

— З закритими очима. Та ба!.. Одна дівчина надіслала колись в редакцію листа, в якому запитувала: «Чому, коли я цілуюсь з хлопцями, вони запліскують очі?» Ми відповіли: «Надішліть нам своє фото, тоді зможемо сказати конкретніше».

— Яку книгу Ви рекомендуєте читати молодим авторам?

— Енциклопедичний словник. Всім...

— Ваш улюблений прозаїк і поет?

— М. Булгаков та А. Вознесенський.

Читачам

Молодий комунар
с дівизан. Да здравствует
всё то, благодаря чему
мы несомненно живём.
XX век, уже не век

ний за ініціативою «Літгазети», а його оргкомітет тоді входили Сергій Михалков, Леонід Утьосов, Аркадій Райкін, Леонід Гайдай. Мене призначили заступником голови оргкомітету, і сьогодні я можу з честю сказати, що першоквітневий свято сміху стало традиційним.

— Чи багато Вам зустрічається противників гумору і сатири?

— Противники гумору, а тим більше сатири, були, є і, очевидно, не скоро пере-

— Що в їх творчості подобається Вам?

— Високий професіоналізм.

— В Вашому особистому житті гумор допомагає чи заважає?

— Гумор знімає непотрібний пафос, чиноаницьку пихатість, бундючність, дозволяє швидше знайти спільну мову. Ним треба частіше користуватись і в звичайному житті і в усіх сферах політики.

Бесіду зі Л. РОМАНОВ.

ДІТИ АРБАТУ Й ВІТРИ ІСТОРІЇ

Незважаючи на те, що драматургія порівняно з прозою, наприклад, значно відстає від вимог часу, звернення театру до роману А. Рибакіна «Діти Арбату» мене спочатку насторожило. Насамперед через свою сенсаційність. Зрозуміло, що не автор роману і не сам художній твір у цьому «винні». Поява роману була необхідною, продиктована самим життям.

Діти Арбату... Того Арбату, що для поета і «Вітчизна, і релігія, і надія, і радість». Про роман А. Рибакіна було висловлено чимало думок. Та зараз мова не про роман, а про виставу Чернівецького ордена Дружби народів українського музично-драматичного театру імені О. Кобилянської. Писати типову рецензію на виставу мені не хотілося. Краще хай про театральних «Дітей Арбату» скажуть глядачі. Я запросила до «співавторства» робітника М. Я. Братченка, економіста В. А. Братченко, службовця Світлану Шулежко, начальника відділення карного розшуку Ленінського РВВС Ю. В. Дригу, винахідника машинобудівного технікуму Людмилу Шкребу.

Ю. В. ДРИГА: — Загалом вистава «Діти Арбату» мені сподобалась. Але... з'явилися б її роки на п'ять раніше. Зараз, коли ми вже так багато знаємо про епоху сталінізму, про знищення командармів, вчених, художників, доля студента Саші Панкратова мене особисто вразила не такою мірою, як можна було сподіватися. Але, повторюю, вистава мені сподобалась завдяки режисерському прочитанню. Постановникові П. Коліснику почасти вдалося подолати бар'єр між літературним твором і його сценічним втіленням. Це чи не найскладніше. Знаю про це тому, що свого часу брав активну участь у самодіяльності театральної дитинства і радію зустрічі з цікавими творчими колективами. Чернівецький театр — саме з таких. Розумію, як складно було працювати над таким «бюджетним» твором; багато що театрові вдалося. Мене, наприклад, зацікавила лінія Рязанов — Сталін. Хоч у виставі вони кожного разу не зустрічаються, Рязанов відважиться заперечити самому Сталіну і, мабуть, це зіграло немалу роль у тому, що поодок народів вирішив його переманити на свій бік. Спочатку... зламавши, принаймаючи.

ВІД АВТОРА: Я згодна з Юрієм Васильовичем. Панкратов виявився саме тим об'єктом, який «допоміг» зламати Маркові Олександровичу Рязанову. Сталіну не потрібен був Саша, він, можливо, й не знав нічого про його існування. «Нопали» під Марка Рязанова. Цікаво, що у романі «Тринадцять п'ятих та інші роки» А. Рибакіна розвиває цю лінію. На жаль, цей роман ще не опубліковано, але інсценізація вже є.

М. Я. БРАТЧЕНКО: — А мені у виставі цікавою видається інша сюжетна лінія: Панкратов — Шарок. Дивно! Арбатські хлопчики, скільки спільного — одні пісні співали, однакові книжки читали... Але один виявився до кінця чесною, справжньою радянською людиною, інший же — перевертнем. Чому так? Чи не в цьому криється відповідь на кардинальне питання про ймовірність культури?

Світлана ШУЛЕЖКО: — На мою думку, театр не зумів правдиво передати історичні умови появи саме культу. Сталін, який існує у виставі чернівчан, — тільки злочинець! Він справді такий. Як Річард III. Але це ми тепер знаємо, а тоді було інакше.

Людмила ШКРЕБА: — Це вистава дуже своєчасна. Останні роки дали особисто мені знань більше, ніж усі попередні. Школа, що наша молодь майже не ходить до театру. Вистава «Діти Арбату» багатьох зробила б активнішими у відстоюванні власних життєвих позицій. Мало лише читати «Комсомольську правду», «Аргументи і факти», «Молодий комунар», черпати треба звідусіль. Знання ж повинні спонукати до думання, як це виходить у Чернівецького театру.

Мені подобаються актори. Особливо А. Цигаков, який виконує роль Саші Панкратова. ВІД АВТОРА: На мою думку, у виставі повної взаємодії між авторами і режисером поки що немає. Персонажі ніби існують у романі. Разом з тим окремі авторські роботи зацікавлюють. Виконавець ролі Саші Панкратова сподобався не тільки Людмилі. Але говорити про те, що цінна транзакція ним ролі в усьому різне, мабуть, не можна. Заслужена артистка УРСР О. Ільїна виникає співчуття в ролі матері Саші Панкратова. Але в неї є сцени сильніші і слабші.

В. А. БРАТЧЕНКО: — Я із задоволенням відвідаю виставу Чернівецького театру. «Діти Арбату», хоч дехто і говорить таке, розраховані не на обивателя. Нам треба знати свою історію не з чуток, а знайомлячись із реальними історичними документами, нехай і в художньому їх осмисленні. Добре, що чернівчан привезли цю виставу. Такого ще в Кіровограді не бачили.

В. ЛЕВОЧКО.

Інформує У коопторгреклама

Сто страв у консервній банці

Тим, хто дбає про різноманітність домашнього меню, рекомендуємо скористатися різними консерваціями. Соковите, ніжне м'ясо морської риби у томаті чи в олії — вже сама по собі готова страва. З додаванням овочів, яєць, зелених, різних соусів консервація — апетитна закуска у вигляді салатів. Подані з відвареною картоплею або іншим гарніром — це вже чудова друга страва. Не менш смачні й перші страви

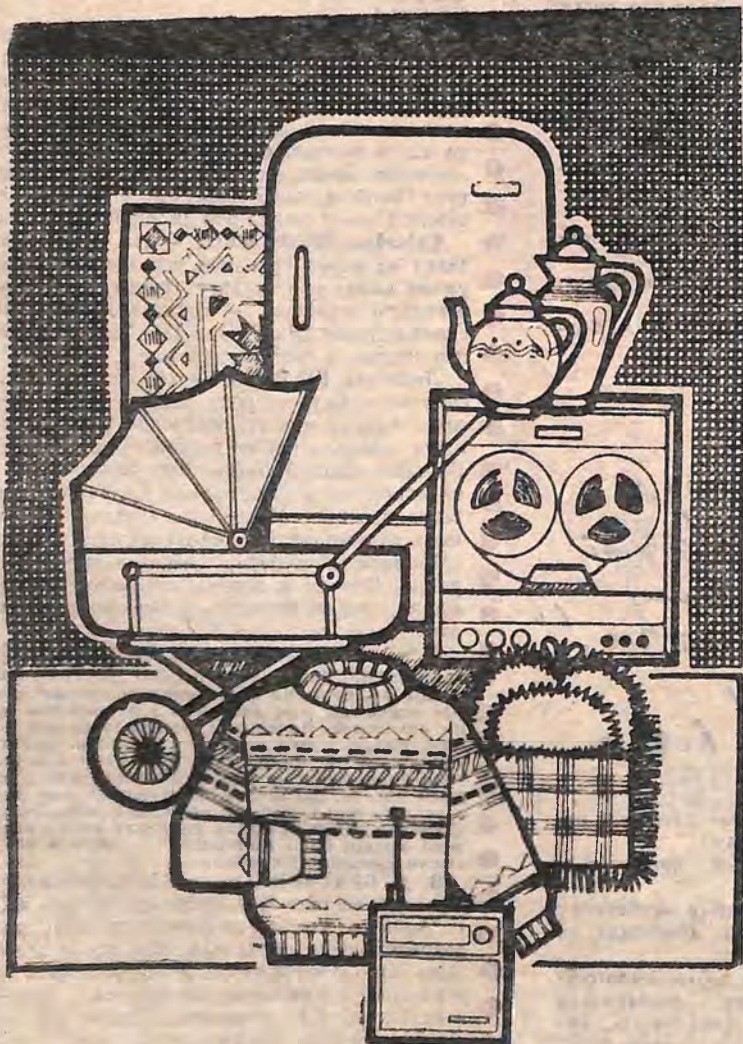
можна приготувати, використовуючи рибні консерви: запашні супи, розсольники, солянки...

Рибні консерви — це й похідний сніданок за декілька хвилин для тих, хто перебуває далеко від дому: туристів, рибалок, геологів.

МА ГА З И Н
«ПРОДОВО Л Ь
Ч І ТОВАРИ» ТА
Г А С Т Р О Н О М И
С П О Ж И В Ч О Ї
К О О П Е Р А Ц І Ї
П Р О П О Н У Ю Т Ь
Р И Б Н І К О Н С Е Р
В И З С А Р Д И Н,
С Т А В Р И Д И,
М И Н Т А Я.

УКООПТОРГРЕКЛАМА.

ПОКУПЦЯМ — ДОДАТКОВІ ЗРУЧНОСТІ

Для зручностей покупців розширено коло послуг і перелік товарів, що їх можна придбати у кредит.

Мінімальна вартість товару, який може бути куплений у кредит — 50 карбованців. На деякі товари кредит надається на строк до 3—4 років.

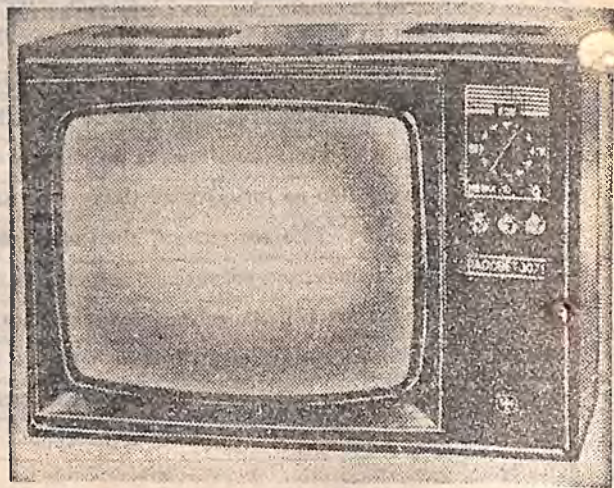
Сільські жителі можуть купити товари з розстрочкою платежів у будь-якому населеному пункті району.

На товари, продані в кредит, поширюються встановлені гарантійні строки користування та порядок обміну.

Докладніше про умови продажу товарів у кредит ви дізнаєтесь в магазинах.

ШАНОВНІ ТОВАРИШІ! КУПУЙТЕ ТОВАРИ У КРЕДИТ В МАГАЗИНАХ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ!

ОРБИТА

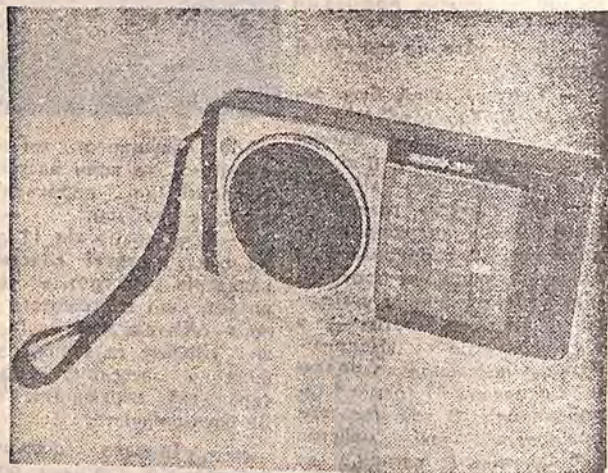
Що дивитись: кіно чи футбол?

Цю проблему, що виникає в багатьох сім'ях, допоможе вирішити другий, невеликий телевізор у вашій квартирі. Рекомендуємо чорнобілий «Рассвет-307-1» з екраном 40 сантиметрів по діагоналі.

На екрані «Рассвета» завжди чітке контрастне зображення.

ЦІНА — 140 КАРБОВАНЦІВ.

І В ГЛУХІЙ ТАЙЗІ, І ВИСОКО В ГОРАХ ВАС ЗВ'ЯЖЕ ІЗ ЦИВІЛІЗОВАНИМ СВІТОМ — «ВЕГА-341»

Невеликий транзисторний радіоприймач «Вега-341» розважатиме вас у дорозі приємною мелодією, розповість про новини, познайомить із прогнозом погоди.

«Вега-341» — найкомпактніший і найлегший приймач у своєму класі — не обтяжить вас у дорозі.

Працює мініатюрна «Вега» в діапазоні довгих і середніх хвиль.

ЦІНА — 32 КАРБОВАНЦІ.

УПРАВЛІННЯ «ОРБИТА»

ГОЛОВКООПІНФОРМРЕКЛАМА.

ОРБИТА

ТЕЛЕБАЧЕННЯ 3 25 по 31 липня

ПОНЕДІЛОК

ВІВТОРОК

25 ЛИПНЯ
ЦТ (I програма)
6.30 — «120 хвилин». 8.35 — «Афоня». Художній фільм. 10.00 Футбольний огляд. 10.30 — Новини. 10.40 — «Інститут людини». 15.30 — Новини. 15.45 — Поради чемпіонів спортсменам-початківцям. 16.25 — Програма Челябінської студії телебачення. 17.35 — Новини. 17.40 — Концерт — молодіжного ансамблю КНДР. 18.10 — Хвилі поезії. 18.15 — «Будівельники». «Новосілля в старому домі». Про реконструкцію п'ятиповерхових будинків. 18.45 — Курсом XIX партконференції. Репортаж із засідання Президії Ради Міністрів СРСР. 20.00 — П. Гнедич. «Холопий». Прем'єра фільму-вистави Державного Малого театру СРСР. 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Продовження фільму «Холопий». У перерві — 22.30 — Сьогодні у світі.

УТ
Увага! 25 липня відбудеться профілактична телевізійна передача в 1 — ЦТ, II — ЦТ, УТ 16.30 — Новини. 16.40 — «Життя даруємо музику». З концертів пленуму спілки композиторів України. 17.40 — День за днем. (Кіровоград). 18.00 — Доброго вам здоров'я. (Кіровоград). 18.55 — Наші довідки. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Телеспортарен. 20.15 — Одеський кооператив «Товариш». 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Все про кіно». 23.00 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)
8.00 — Гімнастика. 8.20 — Прем'єра документального фільму «Батир Закіров». 9.00 — Італійська мова. 9.30 — «Лікар Айболіт». Мультфільм. 1.4 — серія. 10.10 — Фільм — дітям. «Тіні старого замку». Художній телефільм. 1 серія. 10.50 — В об'єктиві тварини. «Сивуч». Науково-популярний фільм. 11.10 — «Сватанна гусара». Художній фільм. 12.20 — «Спортивна арена». Прем'єра документального фільму «Навіоло труби. Урок демократії». Про охорону навколишнього середовища. 18.25 — Музичний кіоск 18.55 — Футбол. Чемпіонат СРСР. «Зеніт» — «Спартак». У перерві — 19.45 — Вечірня назка. 20.50 — Реклама. 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Жива планета». Документальний фільм. 1 серія «Сторонній світ». 22.55 — Баскетбол. Товариська зустріч. Чоловіки. Збірна СРСР — «Атланта Хоукс» (США). 23.40 — Музична передача «Ранкова пошта» (повтор). 0.10 — Новини.

ДО УВАГИ ТЕЛЕГЛЯДАЧІВ!

У зв'язку з профілактичною технічною Міністерства зв'язку УРСР в областях республіки у понеділок, 25 липня, ранкові передачі I ЦТ та Українського телебачення трансливатимуться не будуть. Програми II ЦТ розпочнуться о 13.00.

26 ЛИПНЯ
ЦТ (I програма)
6.30 — «120 хвилин». 8.35 — П. Гнедич «Холопий». Фільм-вистава Державного Малого театру СРСР. У перерві — 10.15 — Новини. 15.30 — Новини. 15.40 — «Язеп Вітолс». Фільм-концерт. 16.10 — «Перелом». Мультфільм. 16.25 — Новини. 16.30 — Прем'єра художнього телефільму для дітей «Восьминоги з другого поверху». 1 серія «Проект 4» (ЧССР). 17.30 — «Наш сад». 18.00 — «Новатори і консерватори». Обговорення проекту Закону «Про винахідничу діяльність в СРСР». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — Співає чоловічий квартет Пермської філармонії. 19.45 — «Резонанс». Радянсько-американська зустріч у Москві й урегулювання регіональних конфліктів. 21.00 «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 «Гавана чекає на вас». Музичний фільм за участю популярних артистів Куби. 22.20 — «Ранкурси». Людина і моральність. Кіно-публіцистична програма. 23.35 — Сьогодні у світі.

УТ
9.00 — Новини. 9.15 — Доброго вам здоров'я. Кардіохірургічний центр у Донбасі. 9.45 — Художній фільм «Сім годин до загибелі». 10.55 — «Все про кіно». 12.05 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — «Агропроблеми: проблеми і пошуки». Агрокооператив «Кринички». 17.10 — «Варіант». Технічна творчість дітей. 17.45 — Концерт солістів Дніпропетровського театру опери та балету. 18.15 — «Природа і ми». Стрічки — переможці республіканського конкурсу любительських фільмів «ЕКО - 88». (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Стосується кожному». В передачі беруть участь делегати XIX Всесоюзної конференції КПРС, зав. відділом пропаганди і агітації ЦК Компартії України Л. М. Кравчук і заступник голови Ради Міністрів УРСР В. З. Борисовський. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Сатиричний кіноальманах «Стограмів для хворобити».

ЦТ (II програма)
8.00 — Гімнастика. 8.20 — «Народна творчість». Телеогляд. 8.50 — Французька мова. 1 рік навчання. 9.20 — В об'єктиві тварини. «Сайгани». Науково-популярний фільм. 9.40 — «Лікар Айболіт». Мультфільм. 5 серія. 9.50 — Фільм — дітям. «Тіні старого замку». 2 серія. 10.30 — Французька мова. 2 рік навчання. 11.00 — «Дорога». Художній фільм. 12.25 — Новини. 12.30 — Співає М. Мунтяну. 13.00 — «Сільське господарство». 13.20 — Денний сеанс повторного телефільму «Вогненні дороги». Художній телефільм. 1 серія. 18.00 — Новини. 18.10 — Прем'єра документального фільму «...і назве своє Батьківщиною». 18.30 — Ритмічна гімнастика. 19.00 — Міжнародна панорама. 19.45 — Виступає народний ансамбль танцю «Світланка». 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — «...до шістнадцяти і старші». 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 «Зграя». Художній фільм. 23.10 — Новини. 23.20 — Волейбол. Міжнародний турнір пам'яті А. Чиніліна. Жінки. Матчі команд фінальної групи.

СЕРЕДА

27 ЛИПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Повістка в суд». 1 серія. 9.45 — Фільм-концерт «Пісні Парми моєї». 10.15 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — Народні мелодії. 16.00 — Діла і турботи агропрому. Прем'єра документального телефільму. «Що може господар». «Тобі довірено землю». 16.40 — Новини. 16.45 — Прем'єра художнього телефільму для дітей «Восьминоги з другого поверху». 2 серія «Блискавки над Чортвоюною». 17.45 — «Здрастуй, музино!». Свято духової музики на ВДНГ. 18.15 — Основи економічних знань. Журнал «Теле-еко». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 «Діючі особи». Про воєніві-інтернаціоналістів, які повернулись на Батьківщину після служби в Афганістані. 19.50 — Прем'єра художнього телефільму «Повістка в суд». 1 серія. 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Всесоюзна читачка конференції. Зустріч з редколегією журналу «Наш сучасний». 23.00 — Сьогодні у світі. 23.10 — «Танці, танці, танці».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Для дітей. «А що у вас?» 9.45 — Концерт фольклорного ансамблю Ужгородського музучилища. 10.10 — «Село і люди». 10.40 — Худ. фільм «Любечка». 12.05 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — «Колетив і п'ятирічка». Харківський завод тракторних самохідних шасі. 17.10 — Старті надії. 17.40 — «Ставиться питання». Чому у Запоріжжі простіше імпортувати обладнання. 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.20 — Т/ф. «Дайте приз моєму собаці». (Кіровоград). 18.30 — Співає Хамрокулова. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Київський сувенир». Репортаж із всесоюзного конкурсу бального танцю. 20.05 — Міжнародний турнір з волейболу серед жінок. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Молодіжна студія «Гарт». 23.20 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Концерт артистів балету Ленінградського Державного театру опери і балету ім. С. Кірова. 8.55 — Німецька мова. 1 рік навчання. 9.25 — «Лікар Айболіт». Мультфільм. 6 і 7 серії. 9.45 — В об'єктиві тварини. «Малий лебідь». Науково-популярний фільм. 10.05 — Фільм — дітям. «Тіні старого замку». 3 серія. 10.40 — Німецька мова. 2 рік навчання. 11.10 — «Зграя». Художній фільм. 12.30 — «Про тебе і про мене». Пісні Ю. Антонова. 13.15 — Новини. 13.20 — Денний сеанс повторного телефільму «Вогненні дороги». 2 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — Мультфільми. 18.35 — «Далече близьке». Прем'єра документального фільму «Ми плем'я поитильо». 18.55 — Баскетбол. Товариська зустріч. Збірна СРСР — «Атланта Хоукс» (США). В перерві — 19.40 — Вечірня назка. 20.45 — Анонс програми «Пісня - 88». 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Ви пам'ятаєте маюся?». Фільм-концерт за участю Державного естрадного оркестру Вірменії під керівництвом народного артиста СРСР Н. Орбеліана. 22.20 — Екран документального фільму. «Що я можу зробити один?» 23.10 — Новини.

ЧЕТВЕР

28 ЛИПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Повістка в суд». 2 серія. 9.50 — «Я дарую вам пісню». Музичний телефільм за участю К. Шаваріної. 10.20 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — «П'ятирічка: діла і люди». Прем'єра документального телефільму «Час відповідати». 16.15 — Прем'єра художнього телефільму для дітей «Восьминоги з другого поверху». 3 серія «Все навпіл». 17.15 — Новини. 17.20 — «Музична скарбниця». С. Рахманінов. Концерт № 2 до мінор для фортепіано з оркестром. 18.00 — «...до шістнадцяти і старші». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — Мультфільм. 19.35 — Грає Е. Москвітіна (арфа). 19.45 — Прем'єра художнього телефільму «Повістка в суд». 2 серія. 21.00 «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Актуальний об'єкт». Прем'єра документального телефільму «Чорнобиль: два кольори часу». Фільм 3 «Укрателі». 22.55 — Сьогодні у світі. 23.05 — На міжнародних фестивалях естрадної пісні.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Хто в теремку живе? Ляльова вистава. 9.40 — Дитячий кінотеатр. Зустріч з актором М. Караченцовим. 10.35 — Екран молодих. 11.00 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — «Мости дружби». Будапештський завод «Ікарус» з автомобілістам України. 17.10 — Чемпіонат СРСР з тенісу серед жінок. 18.00 — Для дітей «Ніт у чоботях». Вистава. (Кіровоград). 18.55 — Наші довідки. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «І тільки музика». 20.30 — Телефільм. 20.45 — «На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Я. Верещак. «Королівський особняк». Вистава.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Концерт оркестру російських народних інструментів Новосибірського телебачення і радіо. 9.05 — Іспанська мова. 1 рік навчання. 9.35 — «Вун». Мультфільм. 1 серія. 10.10 — «Полоцька перлина». Науково-популярний фільм. 10.30 — Фільм — дітям. «Тіні старого замку». 4 серія. 11.05 — Іспанська мова. 2 рік навчання. 11.35 — «Сім криків в океані». Художній фільм. 13.00 — Прем'єра документального телефільму «Що почим». 13.25 — Новини. 13.30 — Денний сеанс повторного телефільму «Вогненні дороги». 3 серія. 18.00 — Новини. 18.10 — Лауреати Міжнародного конкурсу ім. П. Чайковського. Народний артист Є. Нестеренко. 19.00 — Сільська година. 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — Прем'єра документального телефільму «Сариозек: прощай зброя». Про ліквідацію ракет меншої дальності на полігоні Саріозек. 20.25 — Реклама. 20.30 — Ритмічна гімнастика. 21.00 «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Зіна-Зінуля». Художній фільм.

Увага! Увага! Увага!

25 липня о 19 год. 30 хв. у приміщенні обласної філармонії відбудеться концерт народного артиста СРСР, лауреата Ленінської премії, Героя Соціалістичної Праці Святослава Ріхтера. Піаніст-віртуоз, учень Генріха Нейгауза, неповторний інтерпретатор музичної спадщини композиторів-класиків, Ріхтер своїм мистецтвом скорив світ. Вперше видатний музикант виступає на батьківщині свого вчителя.

П'ЯТНИЦЯ

29 ЛИПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра документального телефільму «Хай буде вічною твоя мелодія». 9.05 — «Діючі особи». Про воїнів — інтернаціоналістів, які повернулись на Батьківщину після служби в Афганістані. 9.50 — «Ми йдемо шукаючи». Про відродження народних ігор. 10.20 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — «Чого і чому?» Передача для дітей. 16.15 — «Справи артільні». Про кооперативний рух у Підмосков'ї. 16.45 — Прем'єра художнього телефільму для дітей «Восьминоги з другого поверху». 4 серія «Веселого різдв'я бажають вам Зелена і Синій». 17.45 — Новини. 17.50 — Програма Волгоградської студії телебачення. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — Курсом XIX партконференції. 19.30 — Кінопанорама. 21.00 — Час. 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Аншлаг! Аншлаг! 23.35 — «Погляд».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Грають юні музиканти. 9.55 — «Художня панорама». Відеорепортаж з виставки творів народної художньої творчості СРСР і. Грабаря. 10.20 — «Народні таланти». 10.50 — Новини. 11.05 — Молодіжна студія «Гарт». 16.30 — Новини. 16.40 — Концерт ансамблю «Квітен». 17.10 — Чемпіонат СРСР з тенісу серед жінок. Півфінал. 18.00 — День за днем. (Кіровоград). 18.20 — Танцює і співає молодість. Концерт самодіяльних художніх колективів профтехосвіти області. (Кіровоград). 18.50 — Театр з вулиці Макаренка. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Темп». Телерадіопередача з проблем науково-технічного прогресу. 20.30 — «Світ поезії». Л. Забашта. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Вперше на екрані. Худ. фільм «Мама, рідна, любима». 23.15 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — «Разом весело нам йти». Фільм-концерт. 8.50 — Англійська мова. 1 рік навчання. 9.20 — «Вун». Мультфільм. 2 серія. 9.55 — «250 годин з Леніним». Науково-популярний фільм. 10.15 — Фільм — дітям. «Тіні старого замку». 5 серія. 10.50 — Англійська мова. 2 рік навчання. 11.20 — «Зіна-Зінуля». Художній фільм. 12.45 — «У злагоді з природою». Прем'єра документального фільму «На пам'ять про курорт». «Літнє Північного полюсу». 13.20 — Новини. 13.25 — Денний сеанс повторного телефільму «Вогненні дороги». 4 серія. 18.00 — Новини. 18.10 — «У світі тварин». 19.10 — Народні мелодії. 19.25 — «Танець в інвалідній колясці, або Передмова». Документальний телефільм. 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — Реклама. 20.20 — «Концерти фестивалю «Празька весна». Ф. Шопен. Концерт для фортепіано з оркестром. 21.00 — Час. 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «Очна ставка». Художній фільм. 23.15 — Новини. 23.25 — Спортивна гімнастика. Чемпіонат і Кубок СРСР.

СУБОТА

30 ЛИПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.30 — «Музика міста». 9.00 — «Чого і чому?». Передача для дітей. 9.30 — Прем'єра документального фільму «Зустріч, яка не відбулася» із циклу «Вони були першими». 9.50 — «Домашня академія». 10.20 — «Пісня залишається з людиною». 11.20 — «Переможці». Зустріч ветеранів партизанського руху. 12.35 — «В країнах соціалізму». 13.05 — «Для всіх і для кожного». 13.35 — Прем'єра мультфільму «Чоно і Боно». Частина 1. 14.00 — «Джерела». 14.30 — Новини. 14.40 — «Новий будинок країни Антора». Документальний телефільм. 15.35 — «Там, де ми жили». 15.55 — «У світі тварин». 16.55 — Міжнародна програма. Дипломати відповідають на запитання. 17.55 — До 70-річчя ВЛКСМ. Художній фільм «Добровольці». 19.30 — В суботу ввечері. Телевізійне знайомство і. Глазунов. 21.00 — Час. 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Баскетбол. Товариська зустріч. Чоловіки. Збірна СРСР — «Атланта Хоукс» (США).

УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — Співає заслужена артистка УРСР Г. Комва. 10.10 — Чемпіонат СРСР з тенісу серед жінок. Матч за третє місце. 11.00 — Доброго вам здоров'я. Стоматологічна інплантатія. 11.30 — Новини. 11.40 — Л. Українка. «У натакомбах». Телевізійна. 12.30 — «Наші гості». Зустріч з поетом Евтушенком. 13.25 — Танцює «Пролісок». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 14.20 — Естрадний концерт. 14.50 — «Дітя миру». Спільний радянсько-американський спектакль. 16.00 — «Шляхом оновлення». Розповідають делегати XIX Всесоюзної конференції КПРС про міжнародні відносини. 16.45 — «Скарби музеїв України». Старовинний український портрет. 17.00 — Суботні зустрічі. Екологія чорноморських курортів. 18.30 — Сатиричний об'єктів. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «Співає поле». Свято народної творчості в м. Хмельницькому. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — Продовження свята народної творчості у м. Хмельницькому «Співає поле». 23.20 Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Телеогляд. «Перспектива». Науково-познавальні програми телебачення НДР. 9.05 — Телевізійний театральний абонемент. А. Чехов. «Дядя Ваня». 9.50 — «Здоров'я». 10.35 — Реклама. 10.50 — Перебудова і право. 11.05 — «Живи, Земле». Екологічна програма. 12.00 — «Сторінки історії». XIX Всесоюзна партійна конференція і суспільне призначення історії. 12.40 — Науково-популярні фільми. 13.15 — «Життя над міру...». Зустріч балтійців-підводників. 14.00 — «Очевидне — неймовірне». 15.00 — «Киргизський оперний». 15.25 — «Через обставини що склалися...». Становище жінок в сучасному суспільстві, проблеми роботи і побуту. 16.25 — «Віра, Надія, Любов». Художній фільм із субтитрами. 17.55 — «Коли співають солдати». Пісні, народжені на землі Афганістану. 18.40 — «Ліст у Веймар». 18.55 — Спортивна гімнастика. Чемпіонат і Кубок СРСР. 21.00 — Час. 21.40 — Проектор перебудови. 21.50 — «31 червня». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 0.00 — Новини.

НЕДІЛЯ

31 ЛИПНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — «Крейсер «Аврора». 9.20 — Тираж «Спортлото». 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Служу Радянському Союзу!». 11.00 — «Ранкова пошта». 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Музичний кіоск. 13.00 — Сільська година. 14.00 — «Здоров'я». 14.45 — Прем'єра мультфільму «Чоно і Боно». Частина 2. 15.20 — Сьогодні — День Військово-Морського Флоту СРСР. 15.35 — Пісні про Москву. 15.50 — Прем'єра документального фільму «Жива планета». 3 серія «Північні ліси». 16.45 — «Всі симфонії П. Чайковського». Симфонія № 4. 17.40 — «Непитущий горобець». Мультфільм для дорослих. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Недільний кінозал. «У попа була собака...». Мультфільм. «Зробіть мене красивою». Документальний фільм 19.30 «Закон є закон». Художній фільм (Франція). 21.00 — Час. 21.40 — Супутник телебачення. 22.15 — Футбольний огляд. 22.45 — «До і після опівноччя».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Ритмічна гімнастика. 9.45 — «На хвилі дружби». Державний ансамбль танцю Литовської РСР «Летува». 10.15 — На шляхах республіки. Погода. Експрес-інформація. 10.20 — «Браво, Фігаро». Балетна вистава театру ім. Станіславського і Немировича-Данченка. 11.10 — Чемпіонат СРСР з тенісу серед жінок. Фінал. 12.30 — Дитячий кінотеатр. Зустріч з режисером М. Ільченком. 13.30 — Новини. 13.45 — «Театр і час». Грузинський академічний драм. театр ім. Шота Руставелі. 14.50 — «Село і люди». 15.20 — Ви нам писали. 15.50 — Худ. фільм «Під знаком односторонньої корови». 17.05 — «Намисто». Зустріч з народним ансамблем Притуляни. 17.50 — Вперше на екрані УТ. Док. фільм «Сергій Ейзенштейн». Передмова. «Сергій Ейзенштейн». Постскриптум». 18.20 — Кіноанонс. Погода. 18.25 — Любительна джаз. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «Морська слава Вітчизни». Відеорепортаж про парад у Севастополі, присвячений Дню Військового - Морського Флоту СРСР. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Худ. т/фільм «На вістрі меча». 23.05 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.15 — Радянська поезія. Є. Буков. 9.05 — «Ерудит». Науково-популярні фільми «Непокорний англійський історик», «Декабрист Гавриїл Батеньков», «Не знаючи страху». 10.05 — Реклама. 10.10 — «Портрети». Життя О. Островського. Передача 1. 11.20 — Реклама. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Наука: теорія, експеримент, практика. 13.00 — Експеримент. 13.05 — «Якщо вам після...». 13.50 — Концерт Державного камерного оркестру СРСР. 14.50 — В. Розов. «Гірко глухаря». Фільм-вистава. 17.50 — Спортивна гімнастика. Чемпіонат і Кубок СРСР. 18.40 — «Ліст у Веймар». 18.55 — Футбол. Чемпіонат СРСР. «Зеніт» — «Динамо» (Київ). У перерві — 19.45 — Вечірня назка. 21.00 — Час. 21.40 — «Про повернення забути». Художній фільм. 22.55 — Новини.

Продовжуючи випуск клубу «На дозвільді» в стилі «ретро», пропонуємо читачам ознайомитись з тими кумедними і сентиментальними оголошеннями, рекламами, хроніками, які були вміщені в єлисаветградських газетах на рубежі XIX і XX століть.

За допомоги в підготовці цих публікацій дякуємо працівникам Держархіву області.

ФРАНЦУЖЕНКА

ищеть места при де-
тях. Может преподавать
теорию и практику. Обра-
щаться в д. Рибенской
на Успенской улице,

Театр живых картин
Все совершенно ново!
Все картины ясны и отчетливы!
Ежедневно ровно 9 1/2 вечера специальный се-
для взрослых состоящий из следующих очень инте-
ресных и лиричных картин

ОТДЕЛЕНИЕ 1

В женской купальне
Флирт в вагоне
В спальне новобрачных
Венера в раковине
Охота на блох
Завтрак и... на траве в
лесе

ОТДЕЛЕНИЕ 2

Живописец и модель
Интересное раздевание
невесты
Исповедь
Неверная жена застигну-
тая на месте преступле-
ния
Любопытный любовник
Дама в ванне

Почтеннейшая публика может быть вполне уверена
что мы постараемся показать еще лучше чем в зале
Сейдера.

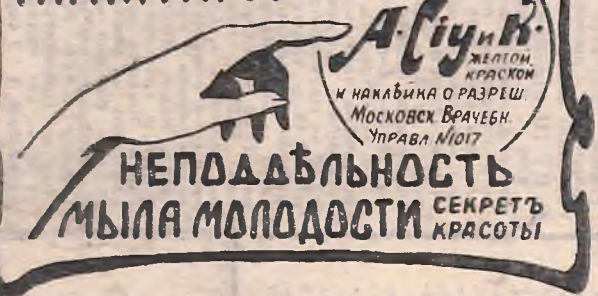
Вход на сеансы по 25 коп. За стул доплачивать
5 коп.

М. ШУЛЬЦЕ-БЕНЬКОВСКАЯ.

НУЖНА ОСОБА

срамотная

для хозяйства и шитья
Спросить Перримонида
Дворцовая улица

ЭТИ ПРИЗНАКИ
ГАРАНТИРУЮТЪПИСЬМО
В РЕДАКЦИЮ

М. Г.! Тем, кому про то ведать надлежит, по-
однокрапно было указано на отвратительное бе-
зобразие, причиняемое сборщицами пьянужек,
праздношатающейся прислуги мужской и жен-
ской в самом центре города, подле дома г-жи
Беригард и г-на Олипкаго. Воздух здесь
очень часто оглашается нецензурными выкрики-
ваниями, способными оскорбить не только цело-
мудренное ухо стыдливой женщины или девочки,
но и менее развитое чувство приличия правствен-
ных мужчин. Неужели же нельзя отвести дру-
гаго места этим сборщицам? Почему бы напри-
мер не указать им места на базаре? По нашему
крайнему разумению только там и место этой
биржи.

Предостережение

Считаю необходимым довести до
общего сведения что мой отец, Ново-
миргородский мещанин Александр Мак-
симович Колесниченко психически за-
болеет, а потому предупреждаю что
если будут совершены какие либо ак-
ты обязательства выданные от его ли-
ца будут в надлежащем порядке
мною оспорены
Мещанин Филип Колесниченко

Благодарность

Приношу искреннюю благодарность
начальнику тюрьмы города К. Марчев-
скому за то что он приютил меня и мое
семейство во время нападения хули-
ганов и спас меня лично, когда казак
стреляли в меня

А. Островский

1.X.1905 г.

ПОСЛЕДНИЙ СПЕКТАКЛЬ! НОВИНКА СЕЗОНА!

Везде громадный успех!
захватывающая безподобная роскошная жизненная драма
великолепно разыграна лучшими артистами парижских театров.
Подробности в афишах.

УЖАСЪ СМЕРТИ

ПРОПАЛА

Собака

белый сетеръ, съ желты-
ми отметинами, кругомъ
одного глаза шерсть жел-
тая, а кругомъ другого
белая. Кличка МИЛОРДЪ.
Кто доставитъ эту собаку
в Инженерный переулок

домъ Липина, получитъ
пять рублей награды.

паряжения. Укушенная со-
бакою отправлена в Одессу
на излечение (за счет Зяки-
на).

4. X. По ул. Грязной в
д. Мишина бешенная соба-
ка подполковника Зякина
покусала Надежду Войце-
ховскую. О вскрытии трупа
убитой собаки сделано рас-

6. X. Укушена бешеной
собакою мещанка Марья
Лопатина, которая для че-
лечения отправлена в Одес-
су на собственные средства.

с зелено-золотистым ярлы-
ком и позолоченными пробни-
ком
Любимая марка высшего об-
щества
Прекрасный подарок для
изысканного вкуса
Продается во всех лучших
магазинах

НЕБЫВАЛАЯ
ДЕШЕВИЗНА!

ЗАГРАНИЧНЫЕ
(НАСТОЯЩИЯ, А НЕ
ВАРШАВСКІЕ)
КАРМАННЫЕ
ЛАМПОЧКИ
ПО 75 КОП.

АФИША
В СЕРЕДУ

13-го Февраля
в зале общественного
собрания
имеет быть
КОНЦЕРТЪ

певицы контральто Вен-
ской оперы
Розы Герренфельд-
Гольденберг
при участии
О. и Г. НЕЙГАУЗЪ
Подробности в програм-
ме.
Билеты продаются в мага-
зинах наследниковъ
Грестера, а в день кон-
церта в кассе клуба.
Начало в 8 час.

HERCUL
HERCULES

Ты весел и здоров!
Ничего больше не
хочется,
когда в рации лучшая
в мире
американская овсянка
«Геркулес».

Д-РЪ Ю. Н. ЛУРЬЕ

вернулся из за-границы и возобновил прием
больныхъ

по сифидит., венерич., мочеполовымъ
и кожнымъ болезнямъ.

Приемъ отъ 9 — 12 ч. ут. и 5 — 8 веч.
Ивановская ул., д. нотар. Якубовского.

ЗУБНОЙ ВРАЧЪ
Г. В. ЭВАДИСЪ

Московская ул. д. Рофе, уг. Б. Перспективной
Удаление зубовъ безъ боли
под сосаи
Американский способъ укрепления искусственныхъ
зубовъ.

ДНЕВНИК ПРОИСЪШЕСТВІЙ

28. X. в г. Елисаветграде
приставом 1 ч. задержан
крестьянин Лука Безбох
имеющий воровское про-
звище «Петяка» при кото-
ром в кармане при обыске
была найдена большая зри-
тельная труба из меди в
оправе из красного дерева.
Задержанный сознался в
краже трубы и других ве-
щей уже проданных, из ка-
бинета кн. Урусова.

22. XII. Горсдовыми Чай-
кой и Коваленко задержан
и доставлен в 1 ч. судив-
шийся за кражи елисавет-
градскій мещанин Терентій
Петров задержанный съ меш-

ком в котором оказалось 2
индюка и 4 курицы похи-
щенные из незапертого са-
рая у мещанина Г. Гриш-
пула. Дознаніе производи-
тся.

в 10 ч. вечера по Б. Перм-
ской ул. на фургон проез-
жающего крестьянина Зо-
лотницкого попали трое
неизвестных, и похитили 15
фунтов свежего масла с
корзиной и скрылись в
Почтовый пер. Произведен-
ным розыском корзина
найденна в канаве Горбска-
го.

В ночь на 31 октября воз-
ле приюта для подкидышей

найденны 2 подкидыша, один
мужского пола около 3-х
месяцев с запиской «в креще-
нии Иван», а другой жен-
ского пола 2-х месяцев от
рождения без признаков св.
крещения.

Подкидыши эти отпра-
влены в приют на воспитание.

25 октября въ 11 ч. 30 м.
крестьянка Дарья Кладниц-
кая проститутка дома тер-
пимости Ротенберг поку-
шалась на самоубийство
черезъ повешаніе в сарае,
но заблаговременно была
снята съ полотенца городо-
вымъ 1 ч. Бондаренком.
Больная проявлявшая буй-
ные приступы отправлена
въ местную городскую
больницу. Дознаніе произ-
водится.

ОБОИ

Вновь получены
из разныхъ фабрикъ
ОКОЛО 350 РИСУНКОВЪ,
ПО ВСЕМА ДЕШЕВЫМЪ
ЦЕНАМЪ
В МАГАЗИНЕ СЮЕВЪ
МАРЫЧЕВА.

БЕРЕГИТЕ ЗРЕНИЕ!

Не покупайте очков и
пенсне у именующих се-
бя оптиками. Они прода-
ют исключительно из
простыхъ стекол которые
только портят глаза. По-
купайте у специалистов
оптиков

И. АВРУНИНА И ТРИГЕ-
РА угол Дворцовой и Ин-
гульской

Новость!

Мною изобретена
усовершенствованная

ковка лошадей по осо-
бому методу

БЕЗ ГВОЗДЕЙ

Имею благодарность
и привилегію которую
согласен продать

МАЛЬЧНИКИ

Хорошо грамотные нуж-
ны в типографию «Елиса-
ветградскаго Вестника»

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

БК 09682

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

Телефони: редактора — 2-54-26; за-
ступника редактора — 2-29-92; відпо-
відального секретаря — 2-27-63; відді-
лі; комуністичного виховання — 4-66-79,
4-64-21; комсомольського життя та еко-
номіки — 2-04-84; учнівської молоді і
соціальних проблем — 2-59-82; фото-
лабораторії — 4-94-94; оголошень —
4-28-96; коренторської — 3-61-83.

Зам. № 326.

Тираж 53800

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.
Газета виходить щосуботи.
Друкарня імені Г. М. Димитрова,
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.